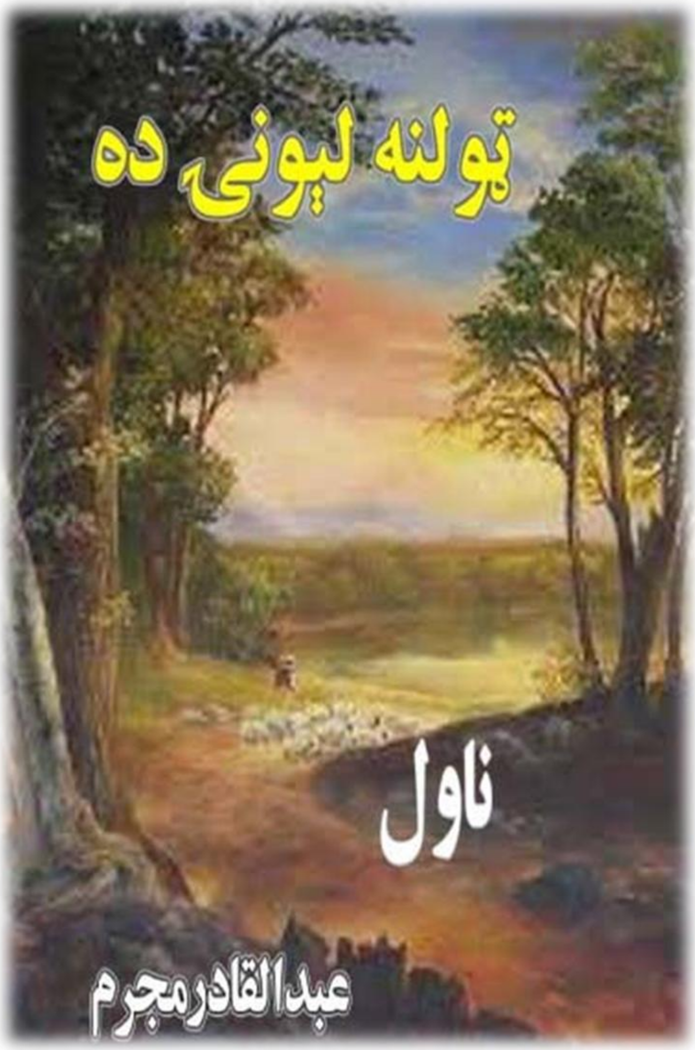

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

دکتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

خپرونکی :: :: :: :: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپې

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده مینه راکړې ، زما د پاره یې خوبه شوې هم یې په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه یې د دعاګانو محتاجه یم ......

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگيزی

ضلعي زکواة چېرمېن ضلع
کلاسيف الله په مالي لګښت چاپ
شو ،

د زړه له تله ورته کور ودانی
وايم ، داسي خلك دې تل ښاد او
بريالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم، شا و خوا مې وکتل. یوه ټولۍ خلګ یو پې خوا ته ناست وو، له رنګه او خبرو تعلیم یافته ښکارېدو. بلې خوا ته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کلیوال ښکارېدو.

یو بل ګړدی صورتمن سړی دېوال ته پروت وو، څنګل یې پر مڅکه لګولې وه، سر یې پر خپل لاس ېښی وو، پښې یې غځولې وې. لوڅ بېر سر چې په وېښتانو کښې یې بېخې له لرې ورې ورې خاشې ښکارېدې. بېره په تورا و سپین قمره ېېره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خیرن کوټ یې په غاړه وو.

د هوټل له چائینکې څخه یې په یوه لاس یو یو غوړپ چای په پیاله کښې اچولې چې هغه به یې غوړپ کړې بیا به یې بل غوړپ په پیاله کښې ورواچولو. سړی سم لېوني ښکارېدو.

زهٔ یوې خوا ته له لېوني څخه لرې کښېنستم. هوټلي ته مې د چای ږغ ورو کړ. دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چای په یوهٔ یوهٔ غوړپ ختمې کړې. پر خپلو لړلو برېتو یې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې وروکتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که یې وژنې! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ یې ورکړې ـ لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ویې خندل.
"مرې که یې وژنې ! ښۀ یې ویلي دي د سپیو په دنیا همېش د مېږو برېتو نه غوړ وي ".
په هغو ناستو خلګو کې یوۀ مخ ورواړاوو "یاره ! ښۀ یې ویلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي) ".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که یې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته ووایه قام لېونی دی که تاسو؟".
هغو ټولو بیا په کټ کټ وخندل. یوۀ چې د خپلې خندا اوښکې یې له سترګو پاکولې
"ستا څۀ اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې یوې او بلې خوا ته وکتل
لېونی:"مرې که یې وژنې ! که تاسو ټول په یوۀ شمار کړم نو زما په خیال هغه متل به شي چې
(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بیا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه
"یاره لېونیه ! تۀ ډېر هوښیار یې".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! هو خو خلګ مې نۀ مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره یې خبرې کولې هوټلي ته یې ورږغ کړو "ته‌ځ راوړه دوې چائینکې". بیرته یې لېوني ته مخ وراړاوو "ستا په خیال څۀ کول پکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخیستد "مرې که یې وژنې ! زما په خیال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ویلي دي یوه معنا به نۀ لري. وما ته داسې ښکاري لکه‌له‌یوې لائبریري څخه‌چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه‌له‌لېوني سره په‌خبرو اخته سړي چای په‌پیالو کښې اچولې "ستاپه‌خیال څۀ کول پکار دي؟".

لېوني له ډکو پیالو څخه یوه ورپورته کوله

"مرې که یې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته‌وواياست. د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي. یو داسې سړی پیدا کړئ چې لاره ایستلای شي هم یې باره زده وي".

هغه له‌لېوني سره په‌خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څۀ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پیاله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مرې که یې وژنې ! بل که‌داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې یوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه‌خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول یو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سوکه‌سوکه یې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته‌را ورسېږي چې ویوه روپۍ ته یې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوځې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې ځوک چېري ځي او ځوک چېري ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چايو يې نشه نۀ وه ماته په چائينکو کښې يې نوري چای کتلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ويې هم خندل
"مرې که يې وژنې ! کارونه خو ډېر دي.دا يو کار که لا کولای شې چې ملايان را وغواړې پر پېښ،پېښور،موځي او نايي په داسې نومونو ونومو ي کوم چې دوی ارځي بل به دا سي وکړې يو څۀ اوبه ورته راوړې دوی به غوړي ځينې جوړ کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونيه ! دا به زما په خيال نۀ کړي وه".
لېوني يو ار هغه سړي بيا ماته، په اخر کښې هغو کليوالو خلګو ته ښۀ په غورو کتل و يې خندل
"مرې که يې وژنې ! ولې ملاعثمان له او بو غوړي جوړ ولای شو.دوی خو يو مولويان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پريوت.د هوټل په منځ کښې يې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو يو بل ته په حېرانۍ سره کتل. اذان و شو.هغه کليوال خلګ ولاړ شو، يو بل ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شريفې لمونځ دی بيا د اودس موقع نۀ پيدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که يې وژنې! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب څۀ شاته يې لا نۀ را وکتل.بېرته هغه له دۀ سره په خبرو بوخت سړي وويل
"ولې؟".
لېوني د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسي ورکړی
"مرې که يې وژنې! دوی وای په ښار کښې چې هرډول خلګ نۀ وي،په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته يې د لېوني و مخ ته کتل
"ياره لېونيه! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو،مخ يې شا ته را واړاوو
"مرې که يې وژنې! ما ته معلوم دي په دې خلګو کښې يو بې غيرته بل ناپوه نشته.دريم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي.دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟.مزدور په مزدوري کښې، استاد په استادي کښې، ډاکټر په ډاکټري کښې، ملا په ملايي کښې،خان په خاني کښې غلا کوي.شته يو څوک چې خپله ذمه واري يې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې ځلور واره
"مرې که یې وژنې !"
"مرې که یې وژنې !"
"مرې که یې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلګ هم ټول راغلو.په ټولو مو لېونی تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولګېدو ، بېخې ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مخکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(2)

ژر ژر مې شېخ استاد ته زنګ ووهلو ـ ښهٔ وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو ـ بېخي ژر راغلو ـ لېونی مې هسپتال (روغتون) ته یوړی.

اوس نو د هسپتال خلګو ته وګوره ـ موږ په وینو لړلي یو، دوی پولیس والا ته فون (زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مې ورته ویل

دا چا درته وویل چې موږ جنګ کړی دی ـ په شناخته ستړګو نهٔ شرم، نهٔ حیاء لرئ ـ ژر ژر د دې سړي علاج وکړئ".

ډاکټر یوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به یې خېر کړي ـ موږ څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پولیس خبر نهٔ کړو بیا نو موږ یو، عدالت او پېښانې وي بیا له پېښیانو ځان نهٔ شو خلاصولای".

ډاکټر د لیوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر یې زما خولهٔ له وینو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مې کیسه کوله چې پولیس ماما راغلو، یو څو نور پولیس هم ورسره وو.د ښار پولیسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم.پولیس والا خو زۀ پېژندمه خو ایس ایچ او نوی اوس اوس له بله ځایه راغلی وو هغه څۀ ځان دلې دوري کاوو.

څۀ زۀ هم په ځان کښې خالي (ملامت)وم .ما لېونی نۀ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی ؟خو بیا ما او پولیس ماما په څۀ سخترو(خوارۍ او زارۍ) لېونی داخل کړ او د لیوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخیسته .له لیوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ یې بل داسې کاغذ په جېب کښې وو چې نوم یا یې د کور درک پر کېدو.

په هسپتال کښې مې د لیوني د پاره ځان له ځای (یوه شخصي خونه) وموندله.د لېوني علاج شروع شو. پوره درې ګنټې (ساعته) پس لیونی په هوښ کښې راغلی.ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې .یو وار یې چت ته بیا یې پنکې ته او ورسته یې ماته وکتل.

زما په زړۀ یو خدای ښۀ خبر وو .زما دا وېره کېده چې بله دوره پر را نۀ شي. پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي.

لېونی: "مرې که یې وژنې !دا راته ووایا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مې تو له کیسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو- شا و خوا یې وکتل بیا ولاړ شو- لاړو اودس یې تازه کړ- په لوڅ سر، په هغو خیرنو جامو کښې پر لمانځهٔ ودرېدو چې لمونځ یې سم وکړو- دلته زهٔ هم لږ څهٔ مطمینه شوم.

لېونی: "مرې که یې وژنې! پولیس، قانون او عدالت اوف! اوف! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې. حېران به پاته شې.
مرې که یې وژنې! نسوار راکړه".

زهٔ: "نسوار نهٔ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زهٔ : "سګرېټ هم نهٔ څکوم".

لېونی:"هاهاهاهاها- مرې که یې وژنې! سګرېټ هم نهٔ څکوې؟- باوو هاهاها څه سمه ده. دغه رنګه خمارې مې پرېږده.چای خو نو راوغواړه منا چې کیسه درته وکړم".

زما په زړهٔ یو خدای شهٔ خبر وو- یوازې زهٔ او لېونی وو- له ځان سره مې وویل
"څه اوس خو هسې هم کښېوتی یې".
زما دغه خبره پر زړهٔ وه چې کیسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله- په دې وخت کښې ور خلاص شو- نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکارې ور ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليـوني خپـل لاس نرسـې تـه نـۀ ور پرېښودو۔ هغـې غرېبـې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتيا د پاره در لګوم".
ليـــوني: "مـــرې کـــه يـــې وژنـــې !د روغتيـــا د پـــاره ؟ هاهاهاهاهاها۔په ما څۀ شوي دي ؟".
نرسه: "چې څـۀ نـۀ د ي د ربانـدي شـوي بيـا پـه هسـپتال کـې ولې پروت يې؟".
ليوني: "مـرې کـه يې وژنې !خـوره !زۀ پـه تـا ستن نـۀ لګوم . مـا تـه بـه نـر ستن را لګوي .کـه نرشـته بيـا خـو سمه ده ګني زۀ ستن نۀ لګوم".
دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې
"دغـه کم عقلـه وګـوره، هغـه غرېبـه پـه دومـره خـوږه او پسـته ژبـه ورتـه ږغېږي .والله کـه مـور ورتـه ږغېدلې وي"۔ پـر ږغ مې کړ
"لاس ور ښـکاره کـړه چې ستن د رولګـوي۔دا غرېبـه خـو بـه تولـه ورځ وتاتـه نـۀ تېـروي .دا سـتاپـه شـان نـور هـم ډېـر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".
ليوني برګ را وکتل
"مـرې کـه يـې وژنـې !تـۀ خپلـه خـوردې تـه پرېـږدې چې پـه دې هسـپتال کښـې ولاړه وي .د دا سـې لېـو نيـا نـو چـوپړ وهي۔نارينه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نهٔ جواب ورکړ.
لیوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې کـه یـې وژنـې !خـورکۍ !وینـې زمـوږ ښـهٔ مېړونـه خپلـه خـوردي تـه نـهٔ پرېـږدي چې د اسـي د ټـولنې خـدمت وکړي.ما ته وایي لاس ورښکاره کړه".
نرسې له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ویې ویل
"هو دي خو هم دغسې". لیوني لاس ورښکاره کړ.
لېونی: "مرې که یې وژنې !خوره !خپله ستن ولګوه".
نرسې سـتن ولګولـه او ووتـه .لیـوني کـراره د هسـپتال څادر پـر ځـان ورکـش کـړ، پرېـوتو-زهٔ ووتـم ، هوټـل لـه لاړم . خپلـې چـاى مـې دورې ښـې پـه تسـلي وڅیښـلې بیـا مـې د لیوني د پـاره هوټلي تـه د چـاى وویـل .خونـه مې وروښـوده . سـګرېټ او نسـوار مـې را اخیسـتو-پـه لاره را روان وم د نرسې او لیوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هـوټلي چـای راوړي ،مـا لېـونی را ويښ کړـدۀ چـې سـر تـر
څادر را بهر کړ
"هاهاهاها.مرې که يې وژنې !چای دي،چای دي".
ژرژر لـه کـټ څخـه را کـوز شو.مـا نسـوار او سـګرېټ هـم
ورکړو.
لېونی ولاړ شو ، پـه ټوپونـو شو.اتـڼ يـې شـروع کړـوی تـر
دين دي وګرزم او په اوچت ږغ يې وويل
"چنـاره !چـې پـه سـر ،وی چنـاره !چـې پـه سـر کـې دي ګـل
نشته.
چې زمونږ په اتڼ ګډ وو
له هغو ځوانانو يو را سره نشته".
ما په ډېره ويره ورته ويل
"راشه شور مۀ جوړوه.هسپتال(روغتون) دی وروره !".
لېونی: "هاهاهاها.مرې که يې وژنې !ما نو کله ويل چې
ســامينا (ســنېما) ده"ــراغلــی څنــګ تــه مــي
کښېنستو ،پوري يې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وځکېدم.

وروږ ته مي زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډۍ له کوره څخه راوړه".

لیـونی پـر را غوټـه شـو ، پـه مـخ یـې مـچ کـړم ـ "ډوډۍ ډوډۍ ، خبره یوه ها د مړۍ ده بله ها د مړۍ ده"

بیا پر را وغورزېدو

"هله وبښ چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېـوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـي وغورپلـه ـ لـه غرو او غونډیو خېټ وو.

وروږ مـــي ډوډۍ را ورســـوله ـــ لیـــوني ولاړ شـــو ،بیرته پـــر کټ وغځېدو.

د وروږ مـي هـم خـاص خوښـه نهٔ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي اوسـم ـ خو څهٔ مي کړي وای لـه یـوې خـوا انسـانیت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دریمـه پښـتونواله وه ـــ پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـي کـړی وای چـې وروږ مـــي ووت، لېـوني بېرتـــه را کـــوز شوـــ پـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو يې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به يې وکتل، سر به يې وښوراوو ـ دا سې ښکارېده لکه زما پر حال چې افسوس کوي.زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.

چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بيا د ستنې لګولو په غرض راغله خو ليوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بيا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره يې ويل "لالا ! د دې سړي ښۀ خيال ساته"

روانه شوه، ووته.

لېوني ما ته وکتل

"مرې که يې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي ليده؟".

بيا ولاړ شو ،پر پونده وڅرخېدو.

"لېلو لښته ده".

ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنتسو

"مرې که يې وژنې !هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ويل چې هغه خيرن هوټل دی".

ما له ځان سره وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه !دا اوس په څهٔ بلا واوښتم-کاش !چې زهٔ په هغه ګړۍ په هوټل کښې مهٔ وایه-یو خوا د کور کارونه را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي-کله به له دې لېوني خلاص شم.لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".

زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی-لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ.په زوره زوره یې ویل

"مرې که یې وژنې !زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".

ډاکټر بېرته څادر ځیني لرې کړ-ما ته یې اشاره وکړه چې "راشه".

زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".

ډاکټر په غصه ورته وویل

"خاموش !".

لېوني: "مرې که یې وژنې !ډاکټر صېب !تهٔ خو به د پولیس والا نه یې چې دا سي غړومبې دي جوړ کړي دي- تر تا خو هغه ترکۍ نرسه ښه ده-غصه خو نهٔ راته کوي-تهٔ خو سړی وهروې.

دا کیسه خو به دي اورېدلې وي(که به مو ړو وهروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه.مرې که یې وژنې !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ د لېوني په دې خبرو ډېر وځورېدم خو ډاکټر
خندل، باک يې نه په کاوو.

زهٔ: "ډاکټرصېب! موږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټر: "په هغه ورځ چې لر او بر يو شي يا يې تر منځ
پاسپورټ او ويزه نهٔ وي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټر: "هو شته خو ما ته داسې ښکاري چې د دې سړي
علاج به وخت کوي. زهٔ او تهٔ يې نهٔ شو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زهٔ حېران غوندې کښېنستم. پر دې مې سوچ کاوو چې
"يو ځای د کور کارونه پاتې دي بل ځای د هسپتال
(روغتون) خرڅه ده بل د ليوني فرمايشونه، دال نهٔ خورم
، بينډۍ نهٔ خورم، ولاکه يې وخورم ـ خامخا به د پسه
غوښې وي".

ما يې هم هر فرمايش په ورين تندي منلو ځکه خو مې
بارخوګان د دهٔ له مچو پړسېدلي وو.

دا يو عجيبه اتفاق وو چې دهٔ به کيسه راته شروع کوله ـ
لا به ډاکټر راغلو، لا به پر دهٔ دوره راغله، بې هوښه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو۔زما هغه خبره په زړهٔ کښې وه چې دهٔ راته وویلي وو چې
"زهٔ د پولیس او عدالت کیسه درته کوم".
زهٔ په دې تلوسه کښې وم۔کېدای شي په کیسه کیسه کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې ځکه غوښتو چې په خپله کیسه پېل وکړي او زهٔ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم.نو مې ورته وویل
"هغه د پولیس او عدالت کیسه؟".
لېونی: "مرې که یې وژنې! سګرېټ راکړه۔مفته کیسه غواړې".
ما له ځانه سره وویل
"واقعي چې لیوني دی۔د دومره ښو برسېره دی کیسه په سګرېټ یا د چای په غوښتلو درته کوي".
زهٔ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کیسه شروع کړه".
لېونی: "مرې که یې وژنې! زهٔ خو لېونی یم۔که تهٔ نهٔ وایې ټول جهان وایي۔که کیسه غواړې بیا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کیسه کښې دمه راتله بیا به ما ته کیسه بېرته راپه یاد وې۔ولې چې زما په دماغ کښې بیا دا کیسه نهٔ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هو که وروره ! زۀ به ستا کیسه د رپه یادوم".

لیونی: "مرې که یې وژنې ! بیا نو راته غوږ شه- د منې وخت وو- نری شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښۀ وو چې د عدالت و څنګ ته ډېر ښۀ لمرخړکی وو- عدالت ته ور څېرمه لمر خړېکی ډېر ښۀ لګېدو- په منې او ژمي کښې به کله کله زۀ هم هغه لمر خړېکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه ډېره وه- زما بیا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نیولی وو- د دوی پر خبرو به مې خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه- هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څۀ ویل- هغه که به څۀ د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نۀ پټوله- زۀ به کرار کرار ورڅکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څیښلې- کله کله یې خرڅه لا هم راکوله- ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل- که به یوۀ بل ته ویل خیال کوه، په زوره مۀ ږغېږه- دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا لیونی دی- دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنګـه يـو ورځ د عـدالت ګـېټ تـه نـژدې د يـوال تـه ناسـت وم ــ د دوو کســانو پــر غيبــت مــي خونــد اخيســتی وو چــې نـارې بغـارې شـوې ــ شـرنګی مـې تـرغـوږ شـو ــ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه يـې وژنـې ! شـرنګی خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چـې سـترګې مـې ورواړولـې ــ پوليسـو يـو سـړی را روان کـړی وو پـه پښـو کښـې يـې بېـړۍ او لاسـونو کښـې يـې زولنـې وراچـولې وې ــ هغـه پـر شـا تـالی وهلـې ، دوی پـه زوره کشاوو ـ يو بل پوليس پر ملا په ډنډو وهلی ـ

لـه مـا سـره نـژدې يـو سـړی ناسـت وو ـ هغـه يـو پـوليس تـه ور ږغ کړ ـ پوليس راغلی ـ

سـړی: "کښـېنه چـای بـه هـم وڅښـې او ګـپ بـه هـم راتـه وکړې".

پـوليس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـی حکـم کـړی دی ، جېـل ته يې وړي ـ دی ځکه زوروته وهي نه ځي".

سړی: "ظاليمانو وهی يې ولې ؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثير وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختياره دغه نارې ووتې

"مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی
مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی
مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی".
ور منډې مې کړې- د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله- ور سره مې د غه ناري بغاري وهلې- پولیسو پر ما لرګي وګرزول.
د عدالت د رخصتی وخت وو- په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه- د جج موټر پر راوتلو وو- جج را کوز شو ، په ډډ ن ږغ یې وویل "پرېږدئ څۀ دي؟".
تول پولیس خاموشه شول- یو برېتو پولیس ور مخ ته شو- زما د لېوتوب کیسه یې ورته وکړه.
جج وخندل بیا یې هغسې په ډډن ږغ وویل
"ها لیونو ! دا سړی دې څۀ وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".
وما ته د هغه جج په خبرو کښې یو اثر ښکاره شو- خلګ هم حیران د ریان ولاړ وو- اخر جج راغلی پر اوږه یې لاس را کښېښود ی، ویې خندل
"لیونو ! لیوني په خدای به تولو یو خو څوک ښکاره شي، څوک پټ. ته څۀ وایې- څۀ دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل۔ټول خلک منډه(ځوپه) خولهٔ ولاړ وو۔ما ورته ویل مرې که یې وژنې !دې سړي به خود لوي جرم کړی وي چې د مرګ غوندي سزا دي ورته مقرره کړه۔ ډېرو ته به دي مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې۔

زما په خیال که دا سې وشي چې هغو خلګوا وعلتونو ته پهانسۍ ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر دا سې جرم کولو مجبوره کوي۔ښه به نه وي؟

جج سر ښوراوو۔جېب ته یې لاس کړ، پنځهٔ سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زهٔ ور ولاړ شوم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل "مرې که یې وژنې ! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولې-هسې ستن رالګوه".

ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې !ما او تا څهٔ سره ویل؟".

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! یو وخت مې یو لېونی په غاړه کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زهٔ چې ستا په غاړه کښې لوېدلی یم.نن په ځان حېران یې.

زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه شوه.اوس پر دې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه شي در. خیر دا خبره به هم پر دې ځای پرېږدم.

دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي

له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت د ېرېدو-تر دې چې زهٔ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې نهٔ وو، ښار به خوند نهٔ راکاوو.په هغه مغزي ماتي پسې به لیونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نهٔ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هیڅا خبرو خوند نهٔ راکاوو ـ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیڅا نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا ځینې غټان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې ځې راځي.

د ناستې پاستې څوک یې نه وي ـ د دوی له اولسه بدکېږي،د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سړي چې ورک ورور پېدا شي ـ مونږ یو هوټل ته دننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دهٔ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې یو سړي چې په عمر پوخ له خلګو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نژدې کېښنستو ـ د چای رږغ مې ور وکړ. لېوني چې د سړي په خوا کتل، سرېې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله ـ مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دهٔ ورډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي وما ته را زغ کړو

"پرخوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا وروا ړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا! لېونی دی او وايي چې دا مې خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېرته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خو مې نو شپيان درو کړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ راوکښې، تر خالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مرې که يې وژنې! لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را واړاوو.

لېوني جانان: "دا سړی پېژنې؟".

زه: "نه".

لېوني جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستې وې. خان ته يې لور ويلې وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایي (خدایه! ته مې شرم پر بازار مهٔ کړې)".

په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.

زهٔ: "پېژندلی مې نهٔ او ربدلي مې وو".

لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو. په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو. څهٔ وخت پس چې څهٔ کرار شو. ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.

زهٔ: "خیر دی! پر څهٔ دې دومره په زوره وژړل"؟

دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې راوکتل. ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې ولیدلې، په ژړانده ږغ یې وویل.

"مرې که یې وژنې! ته په دې څهٔ خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي). څهٔ ناروا او ناجایزې پر خلکو لګېږي (تپل کېږي). څهٔ بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.

کوم زورور ګناه کوي او څهٔ بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟

وماته دا سې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".

په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو. د ښار خلکو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې دا ويل چې
"د دهٔ له لېوني سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! درځه
زهٔ: "زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! د هغه سرې لور ته-تهٔ به يې په خپلو سترګو ووينې، هم به يې خبرې په خپلو غوږونو واورې".
لېوني لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېوني د تلو هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پرېمېږدې.
بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سړی نهٔ وو. د هغه پرځای موږ کښېنستو-د چای دېغ مې وروکړ-لېونی يو څهٔ وخت خاموش شه ناست وو چې کله هوټلي چای راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه هم لرې دی ، په قهر يې را وکتل ،په تونده لهجه يې وويل
"مرې که يې وژنې ! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس چا چا ته خان سپين کړي-په دې ټولنه کښې نور هر څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سړي چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نهٔ کوي چې مور، لور او خور ته خلګ راولي او نهٔ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".

هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد ووېل "ته څهٔ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".

زهٔ پوهېدم چې پردهٔ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهر يې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل

"مرې که يې وژنې ! ته نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه.ورځ دي له حرمونې نهٔ ده خلاصه.پردي ډېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نهٔ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.

ته خبر يې چې دا خلګ له خلګو سره دښمني کوي.هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندۍ اسباب په هر دکان کښې موجوده دي. و دې ښځو ته حېرانتيا وړې يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتړونه....

بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاربښوونه کوي. مونږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نهٔ سړي زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوارخو خلک د خدای په روی دې لارې ته نۀ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې- ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې.دا سې نور بېشمېره ناواړه کارونه ـکوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نۀ دی کړی-نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، تول د ښايي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړي دي چې وايي "مور،خور او لور یې نه ده معلومه"که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلي،لیوني بیا منډه کړه. په شړی کي پټ شو
"

مرې که یې وژنې !بیا راغلی.لچې ملایي".
ډاکټر هم وخندل-ما ته یې مخ را واړوه"دا لیونی دي چیري پیدا کړی؟".
لیوني ناره کړه
"مرې که یې وژنې !په جومات کښې".
ډاکټر په خندا خندا کښي له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ــ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ــ ما ویل چې نوري نا تراشې هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا څخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مړې که یې وژنې ! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره ! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ـ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مړې که یې وژنې ! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مړې ! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بېزو جوړه کړې ده، ځنځير دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نۀ وي والله که کيسه درته وکړم".

ما هم جېب ته لاس کړو ـ دۀ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ور کړې. ورته و مې ويل چې

"تۀ نوري کيسې مۀ په ګډوه ـ ليونيه ! هغه د ليوني کيسه کوه".

له دې واره يې له هغه ځای ځخه کيسه شروع کړه چېرته چې يې پرېښې وه".

زۀ: "دا عکسونه او وېډوګاني خو ما نۀ دي ليدلي، نۀ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی يم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې !راځه چې اوس دي وروړلم".

په دې وخت کښې په جومات کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې يې د کوز کلي په هديره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ دا اعلان دا اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن يارا سکول ته نۀ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه يې بستې کړه
تبر يې را واخيست دړې وړې يې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو څيري ويري يې کاپي کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې که يې وژني !دا دوکانونه خو بله ورځ هم دربانـدي
کـتلای شم خو دا هـديره ضـروري ده چې شـرکت پکښي
وکړو-ډېر ثواب لري-نورنو موږ ګناه کارانو کوم ښۀ
کړي دي-زۀ چې خبرشم د هر چا جنازې ته ورځم-هغه
ځکه چي هغه سړی بيا موږ په ټول ژوند نۀ شو ليدلای-
زۀ او لېوني هـديرې تـه ورغلـو-هـديره يـې کـورتـه
دومـره نـژدې وه چـې ببخـي يـې د سـرای لـه دروازې د
زوی قبر ښکارېدو.
پۀ هديره کښې هغه ښايسته بادام ګل چې نن يې تر
مخ خاوري توهېدي،کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه
ځيني کوله چي څۀ وجه وهږ؟
د دۀ خوار تـر مـخ کـه څـۀ هـم خـاوري توهېـدې خـو و
خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره !د دۀ پـه زړۀ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـۀ ور
پېښه وه ؟
يوه هفتـه بـه يـې کېږي چې لـه سبقه راغلی وو،بېرتـه
سبق تـه نـۀ تلو-داسي هـم نۀ ده چې دا يـې اول واردی
چې سبق تـه نۀ تلـو-پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه
راغلو. زۀ مدرسې ته نۀ ځم.
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې له مدرسې دې راوباسم، د اسکول د فیس روپۍ له کومه کړمه.؟
د دغه یوه خبره وه ـ زۀ سبق نۀ وایم که مدرسه وي که اسکول.
له دې واره چې راغلی مور هم پرېښودی ،کار مو نه په لرلی ـ پرون سهار زۀ تر سرای د باندې ولاړ وم، دې چې راووتو خولۀ یې له خندا ډکه وه ،غېږ یې را باندې وګرزوله ،پر تندي یې مچ کړم.
بابا !له دې واره معافي راته کوه بیا قول دی چې تر څو ستا عمر وي زۀ به دې نه خفه کوم ـ زۀ هم ډېر خوشاله شوم، پر تندي مې مچ کړ ـ دی ښارته روان شو او زۀ کورته.
څۀ خبروم چې دی به دا سې کوي"
بیا به یې و ژړل، نوره کیسه به پاته شوه.
هدیره ختم شوه، دعا وشوه، مور سره روان شو.لس پنځلس ورځې به زۀ او لېونی جانان ښار ته راغلو ـ د صمد اکا په زوی پسې به ګرځېدو چې کله مو د صمد اکا زوی پیدا کړ، هوټل ته مو بوتلی ـ د چای تر راتلو له مخه مو کیسه وریاده کړه ـ هلک یو کانی له بله مات کړو که هیڅ هم درته ووایم.
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې که یې وژنې !دا راته ووایه نوم دې څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کټل سرېږي راپور ته کړو ـ په ډېره خواره خوله یې وویل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زویه ! وېرېږه مه ـ موږ نه د چا عزتونه اخلو ، نه له چا ناجائزه کار اخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښه به ډاډه شو چې لېوني ته به یې وکتل بیرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمینه کړو چې موږ ته حال ووایي.
لېوني زما پر څنګانه لاس کښېښودی او صالوجان ته یې وویل
"مرۍ که یې وژنې ! اوس مې را په یاد شو ـ ته هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې ـ ما ستاسو خبرې اورېدلې ـ شاه ګل مسکین درته ویل چې هغه سړي غوږ راته نیولی دی ـ تا ورته ویل دی په بجو کې نه دی".
صالوجان وخندل
"هو که ، ما دغسې ورته ویل بیا خو به دې نو ټوله کیسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرۍ که یې وژنې ! هو کیسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی ـ اوس نو پکار دی چې هر څۀ هر څۀ صفا صفا راته ووایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکين زما ډېر نژدې ملګرى ځئ، د ورور په شان وو۔ زموږ او د دوی کورونه هم سره نژدې وو".

د صالو بې اختيار پر مخ اوښکې راغلې۔ ليوني ژر ژر له جېب څخه د سمال ورا وکښي۔ دۀ اوښکې پاکې کړې

"کورونو مو سره نژدې وو۔ زۀ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو۔ دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ به له اسکوله څخه۔ دغه يو هوټل خو تا سو ته معلوم دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زيات ورته راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو۔

د شاه ګل مسکين به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې يو ليونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو۔ هره کيسه به يې په ځان بوج کوله۔ بس! له دغې حساسي ورځې يې سر وخوړ۔

ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومي لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم۔ تۀ يې ځان ته مۀ ډېر وه۔ دا وخت به هم تېر شي۔ ژوند ښۀ دی، ژوند له لاسه مۀ باسه! خو دۀ به هر وخت ويل چې نور ژوند راته ګران دی۔ په مدرسه کښې مې ملايان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځيني لاړ شم هلته بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابـک وايـي چې تـهٔ بـه علـم کـوې ،زويـه !چـې د اخـرت توښه مو شې.
اوس نـو څـوک څـوک پـه دې خبـر کـړم چـې لـه مـا سـره دا سـي کېـږي. زهٔ چـا تـه نـهٔ شـم ويـلای ، لـه بـدنامی څخـه ډېر وېرېږم. زهٔ نور ژوند نهٔ غوا ړم بس.........
مـا کـه بـه هـر څـومره زاری ورتـه وکـړې چې مـهٔ کـوه ـ ولـې مـور او پـلار غمجنـوې ـ مـا هـم پـه سـکول کښـي ماسـټران او لـوې هلکـان تنګـوي بيـا بـه نـو زهٔ ځـان وژنـم ـ همـت بـه ورتـه کـوو چې دا رنګـه ظلـم لـه دې لوسـت ځـايونو څخـه وباسـو خـو هغـه ډېـر معصـومه او خاموشـه هلـک وو ـ دا دی چې يـو ورځ يـې خـاوري پـه سـر شـوې او زهٔ يـې يـوازې پرېښودم".
لـه هغـه ورځـې صـالوجان هـم داسـي شـو لکـه زهٔ چې لېـونی بـه نـهٔ وو ، دی بـه هـم داسـي بې کـرارهوو لکـه زهٔ خـو داوو چې لېـونی بـه نـهٔ وو بيـا بـه مـوږ د لېـونی کيسـې کـولې او خپـل وخت بـه مـو پـر تېـراوو او د ښـار خلـګ خـو نـو تـهٔ هـم پېژنـې ـ کـه زوې د رسـره وو هـم دوی شـک دربانـدې کـوې .
د صـالوجان پـلار تـه بـه خـود يـو چـا ويلـې وو چـې "زوې دې هم لوچه شوی دی. تر ځان له لويانو سره ګرځي".
ورو ټکېـد و ـ زمـا کشـر وروره وړی راوړلـه ـ لېـوني اتـڼ شروع کړی او خپله خبره به يې وټکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ در روانه ده".
کشر ورور مې حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

درور مي ووت.ما چې د دېګ سر پورته کړی
"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه ډرامې مهٔ کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانۍ کیسه رایاده شوه.زهٔ چې ماشوم وم د سکول(ښوونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، مونږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ مونږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نهٔ شم درا چولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ورغ
پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما يې هم چپتیا نه ورماته وله. لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته يې د حېرت په نظر وکتل. لاړې پر کټ وغزېدی.روښې اوښکې يې پر مخ رارواني وې.

څهٔ وخت وروسته مي ورته وويل

"څهٔ کیسه ده؟".

دهٔ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.

لېوني: "مرې که يې وژني ! ډېرو پښتو انیو یادونو په مخه کړی وم، له ځانه نهٔ یم خبر شوی. ښهٔ يې ویلي دي چې(ښهٔ که کوې په ژوند کښې يې له چا سره کوه پس له مرګه ښهٔ هیڅ مانا نهٔ لري).

ما ته له دې چولو ښځه که هغه د خندا خبره رایاده شوه خوورسره سره مي هغه ګران دوست هم ستړګو ته ودرېدو چې له ما سره به له سکوله (ښونځي) ښځه راووتو او د کاکو د رېږې چولې به مو خوړلې.یو ورځ په هسې خبره راځخه خفه شو.ما ویل پروا نلري خپله به پخلا شي.زهٔ څهٔ خبر وم چې دی به موټر وهي، مري به.

بخښنه به کوې، زهٔ خاص برابر نهٔ یم.تهٔ لاړ شه کورته ماشومان به ووينې.زهٔ به وېدهٔ شم چې ماغزه مي لږ څه په کراره شي نو به بیا کیسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښې پرېښود او زهٔ لاړم کورته يو څهٔ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مي په مغزو کښې ګرځېدې. له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څهٔ مېوه را واخېسته. په رکشه کښې کيښېنستم ، رکشه روانه شوه. ما له استاذ سره ګپه شروع کړه. شا ته د موټرسيکل هارن شو. استاذ رکشه ګوښه کړه. د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو. خدای خبر چې استاذ څهٔ کړي وو.

پوليس: "د رڅه تهانې له".

زهٔ هم عجبه سړی وم. نا خبره د مرکې لېوه وي. زهٔ نهٔ خبر نهٔ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تهٔ څوک يې؟ تهٔ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نهٔ کښې وو. پوليس بله رکشه ودروله. زهٔ يې پکښې سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله. زهٔ حيران وم چې

"دا څهٔ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصور واره دی .هسپتال (روغتون) راوسپړ ی.د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم د رخخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېړا سي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ور وغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مۀ وای دغه لېوني خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زۀ منم چې د دۀ علاج کول زموږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېوني يوازي نۀ پرېږدې.نن مي د دۀ په وجه د کلو کلو را سره نوکر وشړلو".
زۀ: "ډاکټره !څنګه يې کوې.زۀ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زۀ يې خپله هم نۀ پېژنم.
تۀ هم عجبه خبره کوې.ستا سو کار دغه دی که لېوني دی که پرسود درملنه يې ستا سو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تۀ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زۀ ولې ډاکټر جوړېږم ؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تۀ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوې. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال
(روغتون) له پیشي یا سپي وروليږ دوی وخاندي چې
"مردارشي یې راوستلي دي.دلته موږد غوا ، مېږي یا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرۍ په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي،پشي،
ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو ، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیونې خونې
ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې.
داسې پینټ مه کش کړی پوزه او خولۀ مې دواړه ورویني کړېد
مورښکنځا کوې.په مورکی مې خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېږه مې پر کټ
کښېښوه.دۀ یوار مېږې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو
یې خندل
"د مورښکنځا کوې.ګرنګ یې کښته څځېدل.د مورښکنځا
کوې"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هغه کیسه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! کومه کیسه؟".

ما بیا کیسه ورپه یاده کړه. دۀ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تۀ هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندي کوي. د صالوجان پلار ته به هم خود یو چاويلي وو چې زوي دي هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي.

لیونی له جېب څخه مېموري را وکښه ویل یې

"مرې که يې وژنې ! تۀ دغه په جېب کښې واچوه. تۀ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبایلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزمیني کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورۀ کښې ودرېدل. ما ته يې ویل

"تۀ ورشه د ننه ټول د موبایلونو دوکانونه دي. مېموري ورکړه ورته ووايه چې

"د ځایي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډیوګانې ورواچوه بیا بېرته د لته راشه".

زۀ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نۀوم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسي راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کلیوال سړی خپله خوریا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ورپسې ګوري. زۀ چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې یو سړی ناست وو. ښه شنه زري لونګۍ یې تړلې وه، تسبې یې هم پر لاس پېچلې وې. ما چې سلام ورواچاوو، دی لکه غلا چې یې کړې وي، ژر ژر یې د کمپیوټر سکرین بند کړ.

دوکاندار: "کاکا! تۀ څۀ شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړۀ او شرم ورتل وویل

"د ځایي نجونو، هلکانو او ښځو ویډیو ګانې او عکسونه غواړم".

دۀ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بیا یې راته وویل

"زۀ داسې عکسونه او ویډیو ګانې نۀ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ویډیو ګانې مې نۀ کړې پیدا، که یې نۀ راکولې. بېرته راغلم.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! څنګه شوې؟".

زۀ: "یاره! هسې لګیا یې په خلکو پسې تهمتونه وایې. په یوۀ دوکان کښې هم داسې عکس او ویډیو نۀ وه چې هغه دې د ځایي خلکو وي. ټول د انګلیسي او هندي فلمونونه او ګانې وې".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! ډېر ساده یې په تعلیم یافته ورځ. اوس تنداره ګوره. مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژني ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوګې کاکړی هم پکښې واچوه".

ما ته يې ځادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ دا سې شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه............

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اتېک، دېکه تماشه دېکه .چرسي هلکه سترګي دي سرې دي. دبنګوبوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دا الان ته ادم خان چرسي..............

يار مي شرابي په نيمو شپو راځي، غېږه ته زما په زنګېدو راځي خود کشه دهماکه يم

تا سره مي پيار دی

دا سې ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وېډیو ګاني دي.یو ځل چې
راشې باربار به راځې .تا ته یې ارزانه دراچوم .خبر دی که
مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.موږ به ستا منندویه یو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار
روپۍ نهٔ غوښتې، دهٔ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مي ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه
دا ستا خپل دوکان دی".
زهٔ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نهٔ را ډکوله،نهٔ
یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایي کله نا کله راځه".
صالو را زېغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندي بوله چې دورهٔ
درېشو ، نرسه راغله.لیوني اتن شروع کړ.
لېوني: "مرې که یې وژنې ! شین خالې بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتـه ـدا واريـې بيـا لـه هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې ايښې وه

"مرې که يې وژنې ! صالو را ږغ کړ ، راځه".

ليـوني پـر هغـه ځـای ولاړو وو چرتـه چـې مـوږ پرېيښـی وو .لېوني مخ کي موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مرې کـه يـې وژنـې ! اوس مـو يـو داسـي سـړي لـه وروڵم ـ دۀ کـه هـر څـۀويـل تاسـو بـه څـۀ نـۀ ورتـه وايا ست،نۀ بـه خبـره ورغبرګـوئ ـ مـا او دی سـره پرېـږدی تاسـي تماشـه کوئ".

يـو مـوټي چـې د سـړک پـر غـاړه يـې د يـو دوکـان پـر تـړه يـو وړوکـی کـالی هـوارکړی وو ـ خپـل وړکـی صـندوخ يـې مـخ تـه پـروت وو ـ برسـېره د پـالش ډبـي او بروشـونه پراتـه وو ـ دی پـه سـوچونو کـي ورک ورتـه ناسـت وو ـ لېـوني هغـه مـوټي تـه راغلـو ، د سـلام او روغبـړه پـس ور سـره کښېنستو.

موټي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ته يې نه وينې چې دوی يې سترګې، دوه غوږونه لري. انسانان دی".
موښي له خندا شين شو ، په خندا کښې يې وويل
"دغه لېونی لا ښه دی چې راشي لږ مې وخندوي. يو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زه ورته وکړم. دوا ره د يو بل پر خبرو يو څه ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موښي وايي. اوس نو د ماما موښي په نامه مشهور يم".
ماما موښي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې يوه سړي بل ته په غصه وويل
"دا خپل زوی پر کونه کښېنوه. تولـه ورځ يې دا زما زوی په کونه پسې کړی وي".
ماماموښي وخندل
"ياره ! عجبه خلک دي په دې کې د کونې څه کار دی" ؟
زوی پر کونه کښېنوه پلانی د پلانې په کونه پسې وي پلانی د پلانې له کونې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پر کونه کښېناوو پلانې له ځانه لويه کونه جوړه کړېده اوس که مو له ده کونه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره شوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو ـ دۀ او لېوني په زوره زوره خندل.

موځي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول ـ هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله ـ هغه هم پوه شو چې چای غواړي ـ چای راغلې موځي ماما پیالې را ډکې کړې.

لېوني ولاړ شو پر پونده وڅرخېدو (پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ورپورته کړه.

موځي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟".

لېوني جانان: "نۀ".

موځي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېوني جانان: "مړې که یې وژنې ! شناخته یې دی ـ له خلګو د هر شي پوښتنه مۀ کوه لېوني کېږې ـ خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځې ماما بیا له خندا شین شو
"اوس و دې لېوني ته څۀ وایې؟".
په دې وخت کښې یو ځوان چې ږېره یې خریلې، غونډ تور برېتونه، تورپټکی، څپلۍ یې په پښو کښې کشولې تر موږه تېر شو.
موځې ماما موږ ته وویل
"دې سړي ته غوږشئ چې څۀ وایې؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته یې ویل
"تا سو خود خپل سګرېټ له دې څخه یو زربرخ راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې یوه ورته وویل
"ځه منا، تۀ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی یې پر ځنګانۀ په څاپېړه وواهه
"سرو رنډیانو چې موږ مو په اخته کولو نۀ وه ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پر خندل.په ناستو خلګو کښې یو بل ځوان چې خولۀ یې له خندا ډکه وه، ورته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه مورې چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سرې وخوا ته پهٔ ناستې ورنژدې کېدو
"چـاي نـهٔ څښـم ــ لـهٔ دې رنـډې دا زربــرخ راواخلـه، ځم
خماري یم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه یې کوله
"نـه تـهٔ دا راتـه ووایـه دوی تـهٔ پـه دې بـلا څنګـه اختـه
کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه یې کوله
"تهٔ دا نـه پېژنـې مـور او پـلار چې کـوم نوموـنه پـرا یښـي
دي، دوی بـدل کـړي دي ـ یـو وایـي زهٔ دلګیـر یـم بـل وایـي
زهٔ خمـاري یـم بـل وایـي زهٔ ځیګرخـون یـمـ دا ستاسـي
شـاته وینـې دغـه دوه ځوانـان لـه مـورې سـره یې بدې کـولې ـ
اوس یـا یې(وایـي) مـورې شـاعران یو ، کـا کړې هـم جـوړوي
بیـا د کېسـټ پـر پـوښ د خپـل ټلیفـون شـمېره هـم ولیکلې
لیـا (لا) و سـندرغاړې تـه دا رنګـه کـا کړې ورولیکـي چې
پهٔ غاړو کښې د ټلیفون نمبر ووایي ـ
الله وی ماسـتېره ! پـه خـدای کـه درواغ درتـه وایـمـ دا د
کـاکړې غـاړو والا دونـې دېـرې پېسـې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د يوۀ شاعر کاکړي غاړي ياېي- زموږ بيا ږغ هم نه دی د کار- خاص دا سي ږغ مي دی لکه د خرې ټوخی- څوني روپۍ به مي کټلګې وې- دوی چې يوه بدل جوړه کړي وايي زۀ د قام سترګه يم چې دوې جوړې کړي وايي زۀ د قام سترګې يم- هغه يې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

يارمې شرابي پرنيموشپو راځي

يا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

يا

خودکشه دهماکه يمه

بيا يې و ښايسته نجلۍ يا هلک ته ورکړي- هغه يې ووايي بيا نو دا زما رنګه رنډياني سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي يوې او بلې خواته ځنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووايي نن به څوک جانان راته ووايي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووايي نو پوډر شروع کړي— هاهاهاها ماسته ره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړي چې ښادي ته يې حېران حېران کتل،جېب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې

"دا واخله،ورشه چې څۀ په اخلې هغه په واخله-موږ يو هم دغسې خلګ لکه دا تۀ چې وايې- کله مو هم پر دې فکر نۀ دی کړی چې دا اوس ښو ته څې که بدو ته".

ښادي چې روپۍ ته لاس ور اوږد کړو-هغه سړي ورته وويل

"اوس به يو څو کاکړۍ راته وايې".

ښادي :"هو خود يې درته وايمه-نوي کاغذ پېچ کاکړۍ دي-پرون مې وا وربدلې، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې

وبه وينم ښاهسته

که راچوتۍ سوه مدرسه

تلېفون د پېرنګي

د پره اسانه که ياري

يو زيرو بل د بل تري

په پسې اونيس او پچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره! دا رنګه کاکړۍ خو په خدای زهٔ هم جوړې کم(کړم).

ماستر: "ښادي! تا ترا وسه يوه يا دوې کاکړۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "بابا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکړۍ جوړېده څهٔ زور غوړي او س او س به يوه درته جوړه کړم".

ماستر: "څه ښادي! ته يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا يې کاکړۍ جوړه

زيروتين سو چرمښکۍ

څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ښادي! تهٔ دا راته ووايه دا پوړ تا سو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو

"يا منا دا زورور راوړي ـ زما غوندي ګيدړان دا سې چيري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېونی یې ولیدو بېرته روان شو.

موڅي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښي وو. په دې وخت کښي یو لوی موټر خاص د موڅي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن یې ګوته کښېښوده. زړ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېونی خو وو ولاړ.

موڅي: "دغه بیا راغلی. هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نه زه له مخه وزم نه دی شرم لري. زه خو خان خکه ملامت نه بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښي ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مي هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي. موټر دې تري ته پاس راوخېژوي. نن یې سم خواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را کوز شو. موخي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تنې يې ور پرې کړې.

موخي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل. کله چې هغه ورته وويل

"ستا د مور څه او څه". دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه

"مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".

پر سرې ور غوټه شو. پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ور څيري کړ. هغه وخت لېوني او موخي ماما دواړو جنګ کاوو.

سرې ناري وهلې

"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خرۀ زوی لېونی دی".

دا وخت موږ او خلکو لېوني او موخي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل

"مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را ټول شو لېونی یې قابو کړی. ما هم له خلکو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موخې ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه یې چې څیري ګرېوان کور ته لاړ شې. خود به ورته وایې ګرېوان یو موخې را څیري کړو. ښځه به څۀ درته وایي؟.

زۀ خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو، پر خل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېونی بېې هو ښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته یوورې.

زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردۀ د لیونتوب بله دا سې دوره رانۀ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو ځکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ورورە! ناوخته شو، زۀ به نرسه را وغواړم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښي د هو ځواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولي خاموشه دی.ما نه وو درته ويلي چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ،ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ویدهٔ شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شریف مي را واخیست تلاوت مي وکړ بیا ویدهٔ شوم. سهار ور وټکېدو، زهٔ هم له خوبه را ویښ شوم. نرسې د لیوني د پاره کېک او چای راوړې.

زهٔ دې خبرې ته ډېر فکر یوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بیا ولې دا یوه نرسه د لیوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ویره ویره لیوني را ویښ کړ. د نرسې د چای او کیک کیسه مي ورته وکړه.

لېوني مخ ومینځلی را غلی. پورته یې پام شو

"مرې که یې وژنې! دا قران شریف چا را اخیستی دی؟".

زهٔ: "ما ولې؟".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ښه خبره ده. قران شریف وایه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دی. دا سې نه وي چې تهٔ کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځیني ملایان". کلک یې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "ته څه پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته څه خبر یې چې ته نه یې بیا زه څه کوم. په کومه طریقه چې ما ایښی وو هغه رنګه نه وو۔ څکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې۔لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې ! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو۔دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې !یاره ! ته خو هم سم دم لېونی یې۔هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نه پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې ! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که یې وژنې ! نیم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی. ما ته یې برګ برګ کتل بیا یې په وارډ کښې شا و خوا وکتل. مرې که یې وژنې ! زۀ دلته چا راوستم".

ما کیسه ورته وکړه.

لېونی جانان: "ښۀ ښۀ. مرې که یې وژنې !".

څپلی یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"

درځه مونږ هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص یو. صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مونږ درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونی کښېنستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې- یوه یې د ختیځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بیا یې اکوبکو پر وویله. ما او صالوجان پر خندل .

دۀ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خواته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خو وو د لېونې په لاس. دی مخکې موږ ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېونی جانان: "موبایل راکړه". له صالو څخه یې هغه میموري کارډ طلب کړ کوم چې یې د موبایلونو په دوکان کښې ډک کړي وو. میموري یې موبایل ته واچوله ما ته یې وویل

"مرې که یې وژنې! راشه ویې ګوره".

مسلمانه! میموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. یوې به وره اغږل، یوې به ډوډۍ پخه وله، یوې به اتڼ کاوه.

لېونې صالو ته وویل

"ته ولاړ شه دا یو څو شیان ستا د کتلو نه دي"

بیا یې یو دوې درې ویډیوګانې په را وکتلې بیا یې د هغه سرې د لور ویډیو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې موږ په هوټل کښې لیدلی وو.

ویډیو څه دا رنګه وه چې یو سړی نجلۍ ته وایي چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وایې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مهٔ کوه، خدای ته وګوره ـ هر څهٔ مي ستا و منل ـ دغه ناجایزه مهٔ را باندي کوه"

.خو هغه خوان ورته وایي چې

"ستا عکسونه او ویډیوګاني په بازار کښي رسوا کوم ـ نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وایي

"اوف! زهٔ څهٔ خبره وم چې تهٔ به ما رسوا کوې ـ ما چې له تا سره هر څهٔ کول په دې وجه مي کول چې تا را سره د وادهٔ کولو قول کړی وو".

په اخر کښي یې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

یقین وکړه چې لاس او پښو مي کار پرېښودی ـ حق حیران پاته شوم چې یا خدایه! دا څهٔ وینم. د ستي مي ورته وویل

"بس بس بند یې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبایل پورته کړی له مځکي یې وویشتو ـ موبایل توټې توټې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې!
مرې که يې وژنې!
حقيقت د پر ترخه وي. دلته دا سي هم کېږي".
بيا کښېنستو. زما خو يو د تولنې په کره وره او بل په موبايل هم زره شين وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هيڅ وخت مي نه شو خفه کولای. ولي چې لېونی زما په زړه را ننوتی وو- بې لېوني مي ځان يواخې ګڼلی.
لېونی بند ته ورګرمه غرځ ته وخاتو. صالو حيران حيران راته کتل- خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ- مو پرليدو چې لېونی د غرځ څوکي ته ورسېدو.
زه او صالو سره کښېنستو. صالو ته مي وويل چې
"زړه مه تنګوه. لېونی دی څنګه يې کوې"؟
صالو په کم عمر د پر پوخ وو- د ژوند په ترخو او خوږو ښه پوهېدو- دومره باکماله او خيرک انسان وو چې ما او لېوني ته يې د ورونو غوندي عزت راکاوو.
لېوني په غرځ کي په زوره نارې وهلې
"مرې که يې وژنې! تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې! تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې! تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې مو ږ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه يې لنډه لنډه کېده. پر ما يې غږ وکړ خوله

"مرې که يې وژنې ! خوا مۀ بدوه بيا زۀ بل موبايل در اخلم".

زه: "زۀ د موبايل په کيسه کښې هم نه يم خو په تا مې زړۀ شين وو.ما ويل چې دا سې نه وي بيا بې هوښه شې.دا سې مې هم نۀ يې پرېښې.تۀ چې له غرۀ څخه را کوزېدلې مو ږ در ته کتل".

لېونی بيا په تو پونو شو

"مرې که يې وژنې ! ياران زنده باد

،ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو.دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې

ور خلاص شو.نرسه بيا راغله.دۀ اتې واچاو.

د لېوني په کيسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شيان په سترګو وينې.د نرسې را تګ به دا سې بد را بانډې لګېدو لکه ناګهانه چې يو څوک چيغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زۀ: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښې تېشه ووهي".

لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته .

لېوني: "مرې که یې وژني! هغه خوار کی او تۀ پیاله کومې خوا ګډ شې)

د څۀ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژني! مورږ ښار ته ورسېدو، موڅي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې- روغبړ وشو- دۀ د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.

ما پوښتنه څیني وکړه چې هغه ورځ بیا څۀ وشو؟".

موڅي: "موټر یې ځای پر ځای وڅرخاو، په غصه روان شو. ما ته دوکاندار وویل

"وروره! اوردي توی کړي- تا دا څۀ کاوو- دغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس بـــــه هغـــــو ســــوکان او لغتـــــې درکــــولې ــــ هغـه څـوان بـه لـه سرېو سره راشـي ـ څـان خـو دي پـه بې عزته کړی او اوس مور پـه بې عزته کوې".

چا به راته ویل چې

"غـــورزه څـــان باســـه اوس بـــه خلــک در پســـې راشـــي لاس ترلي به دي یوسي".

مـا د دوی پـه خبـرو غـور نـهٔ نیوو ـ لاړم هوتـل تـه مـخ مـې ومینځلی ـ پـوره یـو سـاعت پـس یـو سـپین ږیـری سـړی پـه مـوټر کښـې راغلـی، زهٔ یـې د لاس پـه اشـاره ور وغوښـتم ـ زمـا د زړهٔ درب شـو چـې دوکانـدار خـو سـم ویـل چـې ورې دي بیـا مـې بېرتـه لـه څـان سرسـوچ وکـړی اوس خـو هسـې هم کښېوتی یې چې څهٔ وشي بیا به یې د حل لار لټوې.

زهٔ پـه دې سـوچونو کښـې وم چـې پـه مـوټر کښـې ورسـره کښېنسـتم ـ سـپین ږیـري مـوټر سـوکه سـوکه روان کـړ، تـر بازار ووتو.

سپین ږیری: "زویه ! څهٔ کیسه وه".؟

ما ټوله کیسه ورته وکړه. دهٔ ویل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ورکوي".

موڅي: "هیڅـوک ناصـالح لـه مـوره نـهٔ پیـدا کېـږي ـ تـهٔ اختیـار مـهٔ ورکـوه ـ مـوټر څینـي ودروه چـې دی غریـت او درپدري ووینی په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری: "څۀ ووایم ـ بچیه! خبره خو دي سل په سله کښي سمه ده ـ زموږ له بې غوري زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څۀ وکړم هرچا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ـ وروره! دا (لویي) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښي جنجال وکړی ـ تول څوانان سرۀ او شنۀ کېدل چې موځي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څۀ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زۀ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تۀ یوار ستا په موجودګي کښي ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین ږیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاځه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم. دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لیوني جانان: "مرې که یې وژنې! دا خو د ډېر ښۀ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! هغه دا چې کوم کارونه زموږ وو، هغه اوس تا سو کوی او کوم چې ستا سو وو، هغه موږ کوو ــ د دۀ په خپله په نوره کيسه سر خلاسېدو".

موځي ماماو خندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! د دې تولنې خلک ولې تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماماو خندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو! کوم ستېشن دي په ونيوو"؟

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! هغه مخامخ کوڅه که دي په ياد وي ــ د هغه د ېوال سايې ته چې په تک سرۀ ژمي يوه سړي ښځه کښېنوله".

موځي ماماو خندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سې نه وي چې تا سو شکيان شې ــ دادا سې کيسه وه ــ يو وخت مي يو سړی ليدو تېر شو، ښځه ورپسې وه ــ له جامو د ېره خواره ښکارېده ــ دوه واړه ماشومان ورپسې وو ــ يو هلک بله نجلۍ وه ــ يو ماشوم يې په غوځي (غېږ) کښې وو ــ په هغه مخامخ کوڅه کې يې ښځه او ماشومان په سارۀ ژمي وسايه ته کښېنول ــ دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوه چې

"ته دې خرۀ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو"ـ ما چې مخ را واړاوه د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وه.

زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خرۀ ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.

وهغه غټو کې ماشوم ته یې ورږغ کړ ـ هغه ترکی وچکی ماشوم، پوزه یې بشېدله، په کړپېدلو زامو راغلی ـ لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله تۀ او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.

بیا یې ما ته وویل

"مرې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلک دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی

"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنـې! ښـځې تـه نـهٔ، ماشـومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تا سو مورا و خور نهٔ لری؟".

څهٔ چې يې پرخولهٔ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلـک را تـول شو ـ هغـه سـړی يـې پـه زوره بو تلو ـ تولـو لېـونی ملامتـاوهٔ ـ سـړی خلګـو روان کـړی وو، دهٔ پـوچ ردويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل

"تهٔ اوس له دې رانده اولسه ګيله څنګه کوې"؟

نـهٔ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد يـې ويل، نـهٔ د ښـار د خلګـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـونی دی ـ پـه دې خـو خـر هـم پـوهېږي چـې لېـونی دی ـ تـهٔ د دهٔ بيـر سـر، ږيره ږيـره، څيـري جامې بيا هغه پوچ رد وايي. دی خاندي.

پـه دې وخـت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی چـې لـه مـا سـره يې جنګ کړی وو. له خلګو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خـو دونـې کيسـه ده هـم نـه ـ دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".

مـوځې مامـا ماتـه سـترګه ووهلـه ـ مطلـب دا چـې دهٔ تـه ګـوره ـ پـه دې وخت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی پـر مـوځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ ـ موږ هم روغبړ ورسره وکړو ـ دی کښېنستو موځي هم ښهٔ عزت ورکړ.
ټول دوکانداران حيران وو چې دا کومه کيسه ده ـ موځي ماما د دهٔ پاره چای را وغوښتې ـ دی خاموشه وو موږ ته يې حېران حېران کتل.

موځي: "ترڅو دې کيسې پوري يوه بله د خپل کور کيسه درته کومه ـ زموږ يو نږدې قريب وو ـ هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه ـ د وادهٔ يوه مياشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه، مور ته يې ويلي وو
"ددې سړي خو پرماشک دی وايي تهٔ په موځي توره يې".
مور يې راغله ما ته يې ويل
"تازکه! له څانه سره پام کوه ـ د نجمې مېړهٔ د پرتور زړی سړی دی. دا سي نه وي څهٔ تاوان در وه نه رسوي".
ما ورته وويل
"خدای به هر څهٔ خېر کړي ـ تهٔ کورته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه. ځان مهٔ پرېشانه کوه".
په سهار مې د نجمې مېړهٔ چې زما اخښي کېدو پيدا کړو ورته ومې ويل
"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده ـ دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی ـ بل وار چې دا سي خبري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خوراو مورلري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پرلمن به تور داغ نهٔ وربږدې.
هر څهٔ چې مې ورته وويل د سړي ترخولهٔ يوه خبره نهٔ را ووتله".

موخې ماما چې دا کيسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وويل
"ته مېلمه يې".

ځوان په ځان کښې ورک وولکه چې بل ځای يې دا سې مجلس نه وي اوربدلی ـ ليوني چې د چای د راتلو په وخت کوم توپونه وهل ـ ځوان د ومره وخندل چې له د بېرې خندا يې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامهٔ پوښتنه وکړه.

ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالوجان".

بريالي: "ماما ! د لېوني توپونو خو ستا کيسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترلـه ده، خوردي نهٔ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو موږ ټول په سترګو وينو چې تېرونه وترلو ته څرخېږي (نڅېږي) ـ د جهان خلک د اکا له لور سره وادهٔ کوي ـ دا ستا څهٔ رنګه کيسه ده؟ ـ زهٔ نهٔ شوم پوه". ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوشي: "زما بابا دوه ودونه درلود- زما د مور او پلار ژوند سره تريخ وو- زما پلار زما پر مور هيڅ کله هم تهمت نهٔ وايو- يو ورځ يې زما مور ته ويلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي- قسم در سره کوم- طلاق در کوم خو په يو شرط- پر هر سړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورين تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس يښې وو- بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه- د دواړو خوښه وه- بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ يو څهٔ وخت زموږ د يو بل همسايه په کور کښې اوسېده- اخر يې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه- زهٔ يې هم د جومات د خادم کور ته ورسره وړی وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو يې زما پلار ته ډېر پېغورونه ورکړي وو چې
"د پښوماينه څوک وچا ته کښېنوي- پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"
بيا يې زهٔ خپل کور ته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه خکه له ادې سره پرې یښې وم چې زهٔ پرتې وم- دوی وای چې
"کله کاکا تهٔ له مور کې، څخه ورې نو هغې د ېرې چیغې وهلې.د خدای رویونه یې ورته گرزول".
د هغو چیغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې څخه جدا کړی وم بیا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شیدې راکولې-دغه رنګه زهٔ او نجمه په یوه غېږه او یو ځای کښې سره لویان شوي یو-اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".
بریسالۍ: "ښهٔ ستا بابا خو کمال کړی دی-داسې خلګ خو د ېر کم پېدا کېږي".
دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د لیوني کیسه یې بیا سره راپرې کړه.
لیونی: "مرې که یې وژنې! بیا راغله.لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مه ږغېږه.
پردماغ بوج مه راوله".
په حقيقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"ته دغه
وګوره. په ستړې زه يم.لارې دا ورښيي".؟
تر ورهٔ د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مه ږغوه.
دى که لېونى دى ته خو پرسود يې.د نشې ستن مې ورلګولې
ده.ډېر يې مه تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې
ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.
ليونى را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی.پر پُونده وڅرخېد و"ليلو
لښته ده".
لېونى: "مرې که يې وژنې !ته د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مې
ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې.
مرې که يې وژنې !ما څهٔ ويل؟".
ما د کيسې پای ور په ياده کړه.
د دهٔ کيسه شروع کړه.
لېونى: "مرې که يې وژنې !دبريالي له خبرې سره موږ ټول له هغه
ځايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونى په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ورروتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دۀ وویل "خوانه ! زۀ خو د بازار خلکو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر ځان لوړیانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.

صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له ځان سره یې مۀ ګرځوئ".

زۀ: "کاکا ! تۀدا راته ووایه چې صالو مخکې ښۀ وو که اوس؟".

کاکا: "خوانه ! که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځیني خوشاله دي".

زۀ: "کاکا قسم نۀ درسره کوم خو دا باور درکوم چې موږ که ستا زوی ته ښه نۀ ور رسولو، بد هم نۀ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو ترې خوا ښۀ دی بیا راتلې ولې".

کاکا: "زویه د خلکو دې زوی مړشي تېرېږې ایستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلک چې څۀ وايي، و دې وايي".

د صالو پلار مې ښۀ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدۀ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښۀ په تسلي بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موځي ماما پر تره ناست وو.د موځي ماما پښتې پرته وه دی نه ښکارېدو. موږ راغلو د دهٔ انتظار مو کاوهٔ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وروکی کالی يې خوراوهٔ خندل يې"لېونو ! بيا دي څهٔ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مهٔ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړې دي.کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل ،کله څهٔ وکړم کله څهٔ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

موږ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلک يې خوږنه کړي يا له خلکو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زهٔ او صالو د موځي ماما ترې له هره ورځ راتلو. کله کله به بريالی هم راغلی خو لېونی نهٔ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زهٔ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دهٔ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرې غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زه:چېګړې ته مې وکتل."ته د مولوي صېب ګرې نه ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نه وي لېونی راشي بیا مو نه پرېږدي وایي به په دې ښارکښې د جمعې لمونځ نه کېږي".

له دې وروسته موږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښارکښې روان شو. سوکه سوکه تلو په ښارکښې به د جمعې د لمانځه پس د ېرش وو د موټرسائیکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرو ټانګو به اکثره سړک بند کړی وو.د ښار زوروړو به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خره به یې وهل،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زنګوله او بل خوا د زېړې والا زغونه هر شی په پنځه پنځه . چابه ویل ارزانه شوې کېلې،چابه د یوه شي نارې وهلې چابه د بل شي.

له بلې خوا به د موسیقي زغ وو ،د ېر خوند یې کاؤ.د دې ټولو زغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو ،زه پکښې ورک وم.و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېونې په انتظار وو.
دلته مو لېونی په نظرشو راروان وو. د لېونې تر رارسېدو له مخه یو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډبره یې په لاس کې ده".لېونې د دۀ له نارې سره سمه ډبره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده
لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره یې روغبړ وکړ.
لېونی جانان: "هغه ورځ چې یې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.
لېونی جانان: "مرې که وژنې !هغه سپین وېګن وینې سرچې یې د وورو له ګونیو ډک دی، هغه ته وخېژئ .ورته وواياست موږ منوجان کلي ته ځو.له بندوال سره مو کار دی".
موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وګرزېږه ګونی کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمر لوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ یې ږغ کړ.
استاذ: "هغه دی د بندوال کور".

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "مورې؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړی وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

تولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې دا سې پرېښودی، موټر مې وښغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو مورې ورپسې چې ورسېدو ،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندي چارپېره سرې نالی،

بولنه لېونی، ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو یې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداري راغبرګ کړم.

زۀ: "چې د دۀ لـه کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه .یاره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپین ږیري او ملایان پرېږدي؟".

بندوال: "یاره! یو څۀ وخت ډېر ور سره په تکلیف وم بیا څۀ ښۀ شوم چې ملایان خدای را وشرمول .یو سپین ږیری پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو.یو ورځ مې پلار ښار ته بوتلی هغه په ښار کښې لګېدلي د ملایانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه یې ولیدو بس په کراره شو".

زموږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه یې لګوله خونې ته راغلی،موږ ټول ورولاړ شو.له روغبړه پس بندوال ترلاس ونیوو ،بالښت ته یې کښېناوو.کاکا چې ساه سمه کړه دوباره یې بیاله هر یوۀ سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې د ستې ډوډۍ راغله.له ډوډۍ پس په ګپه ګپه کښې،هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکی په څاک یې پاکولې.

تولنه لبونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: مخ ورواړاوو.
"مرې که يې وژنې !کاکا !دا ملايان وايي دا ځيني تولنې مور خور نهٔ لري،نهٔ تر له مالومېږي.ستا څهٔ خيال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې."زويه !څهٔ خبر يم.خدای دې په دوی کوي، مونږ خو نهٔ دي ليدلي".
زهٔ: چې ورغبرګه مې کړه."کاکا !بيا هم ستا زړهٔ مني چې که مور،خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تراړوي".
کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.
"زويه !زمونږ يقين دی.ولې ملايان دروغ نهٔ وايي.ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لبوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو."مرې که يې وژنې !مونږ کله ويل چې دروغ وايي . مونږ وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلګ پوه کول نهٔ غواړي.دا مونږ منو چې ملايان څهٔ وايي هغه حقيقت دي.ليکن دوی مونږ دا سې نهٔ پوه کوي لکه دا اوس چې زهٔ په دې خبره اولس پوه کول غواړم".
زهٔ: چې خبره بله خواته واړوله."کاکا !د دې غارې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لبوني ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی يې بل کړی اور
يواريې لور راسې بيا مور

کاکا: موسکی شو. "زويه! دا غاړه به زيام (زۀ وايم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زويه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی. هغه بيا تاسو پر ګوری ما په خپله کړې ده، زۀ خو يايم ښۀ کار وو. اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی. په هغه وخت کښې به ضرور يو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده. زۀ د خپلې دراوی ذکر څکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی. کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه يو کال کېږې وفات شوه. زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بيا تر سهاره لاس وروړل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا. پخوانی خلګ څۀ لېونی نۀ وو، نۀ دومره بېغېرته ووچې لور يا خور به يې له بله سره شپه تېروله، دی به په خبر هم وو څۀ به يې نه وويل.

زويه! زما په خيال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي. ستاسو که نه دي په ياد زما خو داسې په ياد دي

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت.څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بدنظر کتل.

بل دا چارد یوالی نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې .زموږ ښځو له مېږو ، پلارو او وروڼو سره سم کار کاوه .لوڼه، واښه او بوټې، له بېخې لرې لرې به یې اوبه راوړلې .پردې ښځو چا پېرداري کوله .دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي .شته د نر زوی چې په کړو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد یوالی او په پردو ښځې راګرځوي.زه هره ورځ له دې خپله سره اړیم چې په د یوالو ښځې نه راګرځي .له خانه د سرې زامن جوړکړی-دې ته بېخې حېران یم چې دا ناروغې زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څه ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل. "زویه! دا زما تجربه ده چې د مېړه په ښځه بروسه نه وه .د ښځې په مېړه بیا ښځه په پردو او د یوالو نه راګرځي دا یاد ولرئ.

زه حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو، چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اوریدلي دي چې پخواني خلک د پرمینه ناک خلګ وو، وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوی برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کارته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته. په دراوی کښې نورې هم د پېرې داسي ګټورې خبرې وې. دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله، وسیله او ایمانداري. دا په دراوی کښې وې.
دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوی برکت دی".
د دې خبرې له ختمېدو سره سمه
کاکا: خپله لکړه ورکش کړه. "زویه! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".
بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی. له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی (بسترې) راوړې، دی بېرته لاړی.
لبونی: "زۀ ستړی شوم یوا راتېن کوم".
دۀ چې اتېن ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې وروڵګوله. دی ځای پر ځای ویدۀ شو، زۀ هم ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدې، ورمې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.

لېونی: "مرې که یې وژنې! الچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې! کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اود سونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه. چا اوله پیاله څیښلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېوني یې لاس ونیوو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! څهٔ کوې؟".

بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ویې وخندل."مرې که یې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره موږ ښېخې د پر وخندل. وروسته

لبونی جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې که یې وژنې ! ستا څۀ خیال دی زموږ مور، خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پیاله په لاس کښې وه، ویې خندل.

"تۀ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅیښو یا یو سګرېټ وڅکوو".

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې ! موږ ولاړېږو تولهورځ خو به تا ته نه یو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پیاله کښېښوده.

"ښۀ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنیادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي. دا خو هسې زموږ خیالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي. ښځې او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نه شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زمونږ په ټولنو کښې خو بد مرغي دغه ده زده کړې خو بیخي لرې خبره ده.د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي.ټوله ورځ مو د هر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.مونږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لوڼې او خوندې تښتوو،پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مۀ وای .د دې ټولنې د غلۀ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو،ستا پرېږه دا خو يو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتې پسې يو.
ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلک څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ. يو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وايم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساٸنس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي. ساٸنس خو يې د ژوند لاروي وکړه. موږ خو نه د دين شو نه د دنيا شو.
دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دې نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دي هم نه را ګرځو.
ستا څۀ خيال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زموږ وېچيانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".
لېونی جانان: ولاړ شو څپلۍ يې په پښو کړې.
"مرې که يې وژنې! د دې يوۀ سوال ځواب لا راکړه. دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولی. اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو. د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلګو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړې چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څه کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګټی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد بنودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بد مرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لیونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو د اسکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. او ستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راځي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د پر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښهٔ به د زړهٔ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! زهٔ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زهٔ: "څهٔ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! زهٔ به وسرې سرې ته درېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ښځو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست "لېونی دی".

زهٔ چې ومې خندل. "یاره! نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن وادهٔ دی زهٔ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دوډی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تهٔ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زهٔ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تهٔ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقيقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېونې زوی مړي زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، د سترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. موږ لاس ومېنځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وويل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلې يې هم دې ښۀ وکړل. ګنې سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځينې اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او يو څو سپين ږيري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هڅه ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طريقه له لېوني څخه بېله وه.

ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "ناني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نۀ راځي".

ناني کلکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمر ګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر يو هم ماخوذه يو چې د نجلۍ له موره سره يې د پلار ياري وه".

ناني کلکا: پر ږيره لاس تېر کړی ويې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ لېونی یې دا کوم اول وار دی،داسې کیسې خو په موږ کښې بېشمره شوې دي.د تورې تیارې د یارۍ خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څهٔ خبر دي".

په دین ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو یې داسې پیل وکړو.

دین ګل: "نانیه ! هغه خو به په تیاره کښې وو.اوس چې یې د پلار له موره سره یارې شي لور یې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بیایې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وار د ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانیه ! داسې له خدایه وېرېږي څکه یې په دې کښې سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دهٔ تر دې خبرې پورې یوه خبره را په یاد شوه.

هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک ولیدی".

نانی کاکا: "کوم ملا تاجک؟.

ملک کاکا: "یاره ! هغه ملا تاجک د ېر ښایسته اذان چې یې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې ولیدو.ما څهٔ پېژندلی دهٔ روغبړ را سره وکړو.ما پوښتنه څینې وکړه سړیه چېرې ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څهٔ گناه کړې ده؟".

دهٔ وویل"ملک کاکو !څهٔ درته ووایم؟".

"ما ورغبرگه کړه بیا هم".دی یو څهٔ وخت چوپ ناست وو سر یې ځړولی وو.ما بیا پر ېږغ کړو "ولې ملاجانه !"

دهٔ وویل"یاره ملک کاکو !دلته دري قانونه دي.یو ستا سو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوهٔ کښې ستاسو گټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال:که لور ور کوی یا زوی ته واده غواړی له یوهٔ هم پوښتنه نهٔ کوي".

ما ویل"دا خو څهٔ بده خبره نه ده".

دهٔ ویل"که بده خبره نه وایه نو زهٔ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرگه کړه"زهٔ نهٔ شوم پوه".

دهٔ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښي غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د ېر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دهٔ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نهٔ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څهٔ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما
ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نهٔ دی په کړی".

د دهٔ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ
شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لونې
په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څهٔ،
هر څوک تر مړوند نیولای شي".

دروازه وټکېده زهٔ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېوني: "مرې که يې وژني! يو خو دغه ترسه لېونۍ زموږ ګرده کيسه را ګډه وډه کړي. ښځه نو ما ويل چې د وادۀ څخه راغبرګ شوو نو لېونۍ تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. داسي ورک شو لکه تا چې نۀ دی ليدلی بيا موږ هم نۀ دی ليدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. موږ به موځي ماما ته راغلو د لېوني بې ديده به بېرته رخصت شو. موځي ماما به يو څۀ د لېوني څۀ به يې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسي کيسې به يې کولې چې سړي ببخې يقين نه شو په کولای.

مثال لکه دا کيسه

"زۀ يوه ورځ له دوبۍ څخه په جهاز کښې را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښې مې سفر کاوو. ښايستو ښايستو نجونو په جهاز کښې خذمت کاوو. يوې وماته ببخې د ېر خوند را کړی. وار يه نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل.د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سرجي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کوروډان".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سرجي ! څۀ په کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه ـ پاتې رسۍ مې پرا وېږه واړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو.د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه ـ رنګ يې تک تور شوی وو.ما ول پانه را واخيسته.

نجلۍ: "مهٔ کوز ېږه".

"چې تول مري يو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم ـ نورو خلګو رسۍ تينګه نيولې وه ـ په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم ــ وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونيولم، تول خلګ راغلو داد يې راکړی ــ جهاز روغ رمټ پر هوايي ډګر کښته شو ـ ماته يې کرايه بېرته راکړه ـ افسرانو نوري پيسې هم راکړې ـ سواريانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم يې دعاګانې راته کولې ـ عکسونه يې را سره اخيستل ـ په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ ځلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخيستل بيا يې له ما ځخه ادرس طلب کړو.

بېخي ډېر وخت پس د چا هغه د جهاز کيسه په ياد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو - اوس هم د جاني استاذ د ویګن پر ښیښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر ویګن لېدلی وو - مور پوهېدو چې موځي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی - د دهٔ سر یې د یو بل سړي پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا ځخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې - موځي ماما ویل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

مور له موځي ماما ځخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول - ما پر مړوند وپېژندی چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ زما لـه سـترګو لاس لـري کړو ـ دومـره کلـک يـې مچ کړم چې کله مور هم نۀ يم مچ کړې.

زۀ:"چېـري وې لېونـو اې اوس کـار دې چـې تـا وکړي؟".

لېوني جانـان: "مـرې کـه يـې وژنـې ! بـس نـور مـې مـۀ ژړوئ، ملامت ،ملامت، ملامت يم".

چـاې مـو ورتـه را وغوښـتې دي بيـا يـو وار پـر پوندـه وڅرخېدي ــ مـورې د مامـا د جهـاز کيسـه ورتـه وکـړه دي پـر مخکـه غزېدلې پـروت لـه خندا شـين شـين کېدو ـ پـه دې وخت کښـې بريـالي هـم راغلـي ـ مـورې هـم ښۀ پـه تپاک لـه بريالي سره روغبړ وکړې.

بريـالي:"مامـا ! کـه ستا سـو خوښـه ده درځـئ نـن صـحراته لاړ شو ـ چکـر بـه ووهو ،ښـکار بـه هـم وکړو ـ يو سـاعت بـه سـره وخاندو ـ پـه څۀ بـلا مـو کښـېستم بـې لـه تا سـو پـه خداې کـه نـۀ کـور خونـد راکوي،نـۀ بـازار ،نـۀ نـور يـاران ــ د اکـا زامـن او نـور خپلـوان پېغورونه راکوي وايي چې لېونى شوې يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورتــه وایــم ښــۀ دی چــې لېــونی یــم ــ چرســـي او شـرابي خـو نـۀ یـم ـ دوی وایـي بـس پرېـږدی یـې دغـه خپل ژوند خرابوي".
مـوټي مامـا ورسـره خوښـه کـړه ـ زۀ، صـالو، لېونی او مـوټي مامـا لـه بریـالي سـره پـه مـوټر کښـې سـپارۀ شوـ زمـا پکښـې خیـال وو چـې د بریـالي پـلار مـوړ تـه کتـل چـې مـوږ لـه بریـالي سـره مـوټر تـه وختلوـ د دوی او بریالي پام ورته نه وو.
مـــوټر چـــې څنگـــه روان شـــو بریـــالي مېمـــوري ورواچولــه وېــل یــې "دا ښــۀ پــه غــور واوری" چــې څنگه بدله شروع شوه

.

لېـــونی جانـــان: ورغوتــه شــو مېمــوري یــې بېرتــه را ویســـته "دا پرېـــږدئ ـــ د دۀ تــر ږغ خــو زمــا د اربې ږغ هم ښه دی".
لېـونی ناتراشـه غـاړې شـروع کـړې ـ د یـوې غـاړې سـر د بلې پای ـ لکه.
که له کښې یې که له پا سه
کـرانه مړۀ دي زوروردي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نورې هم وویلې- واقعي هم د لېوني ښځه ددن ږغ ووـ مور خندل دی لګیا وو خپلې بابولالي یې شروع کړي وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله- پر اسمان نرۍ نرۍ وریځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو دباران په نري پشم ناوده کاڼي به ځلېدو- بېخي ډېر خوند یې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل اړخ د کړکۍ ښیښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنیغزیان ښکارېدو- اوښان، کوچیان او رمې ډېر خوند یې کاوو- یو ځای یو شپانه پر ډبره ناست و ، شپېلۍ یې ږغوله .

لېوني جانان: "موټر ودروئ".

بریالي موټر ودرولی- مور هم راکوز شو- لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخیسته- دا سې شپېلۍ یې وږغوله چې مور حېران حېران ورته کتل- شپانه په شاه یوه د شمسي وره ښیښه هم اخستې وه.

بریالی: "دا ښیښه څهٔ کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نهٔ!".

بریالی: "بیا نو څهٔ د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانهٔ وخندل ـ زمونږ سر خلاص شو چې شپانهٔ د عکسونو ویډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تهٔ ښکاره کړه چې ویې ګورو ـ څهٔ رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړي.

بریالی: "دا دې په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي مېموري تو له خپل موبایل له را اړولې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړي.

لېوني پسر پونده وګرځېدی"واوره راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوږ لــه شـپون سـره خـدای پـه امـاني وکـړه ــ بېرتـه موټر تـه وختو ـ هغـه ورځ چـې مـو څـومره خنـدلي دي بيـا مـې تـر ننـه پـوري دومـره نـهٔ دي خنـدلي ـــ ماخوسـتن بېرتـه راورسـېدو پـه ښـار کښـې د برېـالي لـه مـوټره کـوز شو ـ تـول لـه مـوځي ماما سـره شـپې تـه لاړو ـ دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځـې ښـار تـه نـه لاړم ـ کـور مـې څـهٔ کـار وو ـ دريمـه ورځ صـالوجان کـور تـه پسـې راغلـی، زهٔ هـم بـازار تـه ورسـره راغلم ـ مـوځي ماما هم ګيلـه مـن وو ـ مـا هـم خپلـه حـال ورتـه بيـان کړ ـ مـوځي مامـا د هينـداري پـه رنـا هـوټلي تـه د چـای وو پـل ـ چـای راغلـې مـوږ وڅښـلې ـ تولـه ورځ مـو پـر برېـالي او لېوني خندل. ماخيګر کورو ته سره لاړو.

د شـپې يـو د مـوټر سـايکل والا د مـوځي مامـا کورتـه ورغلی وو.

ســري: "د خـدای د پـاره را سـره لاړ شـه بـل د هغـه لېـوني زوی مـړي يـاران څـوک دي چـې لـه تـا او لـه دهٔ سـره يـې ناسته پاسته ده".؟

موځي ماما: "خير خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې: "هو خبر دی ـ زه د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ نن مې د زوی واده وو ـ زما له یاده وتلی وو، لېوني ته مې د واده ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی، د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زه که دي نه وای را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوه‌دی را څخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي" ـ وروره! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې رابیې".

دستي یې بریالي ته تیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسې وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کور ته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو ـ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته.مرې که یې وژنې !یاران زنده باد".

پر دوی هم لکه لمر چې راوخېژي خوشاله شو. لېوني مور له خلکو لېرې پر یو هوارځای بې کالي کښېنولو. ماما خوارېږي د پرورتې وویل"دا مېلمانه کالي ته راوله". داخبره بیا په لېوني چا منله.؟

ماما خوارېږي د لاس د مینځلو اوبه په خپله راوړي.

لېوني جانان: "مورډا ستا غوښې نه خورو.مور ته پیاز په غوړیو کښې راسره کړې".

ماما یې سره کړي پیاز راوړل،دوی مو وخوړه.

لېوني جانان: "یارانو !ورشئ دوی به غله وهلې وي،خپلې پوښتنې کوئ.زه به دلته یو ګړی اتن واچوم".

له دوی پس راغلې ترخې چای مو له ناستو خلکو سره ځینلي په خبره مې څه داسې شروع وکړه ـ "یاره !هغه د چا خبره چې(نه دې وژلم د پلانکې مړه اوښه دې په رالېدله) دا اوس څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ یې هم وي- دا نور خلګ بیا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنیو دي له یوۀ او بله ځایه ښځې راولي-هغه هم یو یو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور څنګه تر له مالومه شي یا دا چې د پلارېې له یوې ښځې سره یاري وه، زوی یې لور وتښتوله او بل زوی مورته خلګ بیاي،وروړ خورته ، پلار لورته، اکا وربرې ته ،تربور ترلې ته-دا هم وینو هم یې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلاني-که پوښتنه پسې وکړې وایي به موبائل یې ورسره نیولی وو-یا پلاني له خوره سره موبائل نیولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي-تول یې هم په سترګو وینو هم یې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ وویل "چېري دي د دې تولنې ملایان،خانان،پیران او فقیران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـه تاسـو تولـو اوربـدلي وي ليـدلي کـه مـو نـه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چـې هـرچـا داسـې يـوه کيسـه اوربـدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلګو ته کوو".

رفيق: "ستا په دې کښې څۀ مقصد دی؟".

زۀ: "يـو مقصـد مـې نـه دی ـ دا ګـورم چـې څـوک رښتيا ويلای شي که نه. اول وار زما دی.

زمـوږ يـو لـرې قريـب دی ـ زوی تـه يـې وادۀ وغوښتو ـ هغـه هـم د خپـل ورور لـور چـې کلـه يـې نجلـۍ را وادۀ کړه، هلـک ولـوړل کـه زۀ نجلـۍ خپلـې خـونې تـه راپرېـږدم ـ کـه بـه هلـک تـه د نصـيحت د پـاره څـوک ورغلو، هلـک بـه ويـل "زۀ دا نجلـۍ څنګـه وکـړم ـ د دې لـه مـور سـره مـا خپـل پـلار ليـدلي دی". هغـه هلـک کـه هـر څـو وخـت تېـر شو له خپلې خبرې نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړی".

يـو سـاده سـړی چـې لـه مـوږه لېـري يـو بالښـت تـه ناسـت وو، د چـای پيالـه يـې پـه لاس کښـې وه پټکـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له سترګو پورته کړې ويې خندل"مونږ دا خو لا ښه دي چې نراو ښځه دي-ما خو يوه ناشوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادۀ؟".

دی چې پر خپله کړې خبره پښېمانه ښکارېدو"يا پېغلې".

"يو بل سړی ورووره! په دې کښې شرم نشته-زۀ به يوه کيسه درته وکړم د يو سړي د خور زوی د يو چا پر لور تکان وکړو بيا مونږ هغه سړي ته ورغلو ورته مو ويل د پر غلط کار يې درسره وکړو اوس دا لور ورکړه د دواړو به عزت خوندي شي د خوارۀ پر وويل ورووره ما پر پړدی ما مه مجبوره کوی بس کم غلط کار چې يې راسره وکړو، تر هغه به زۀ ورتېر شم"-د دې خبرې باوجود هم مونږ هغه سړی تنګ کړی-اخر هغه سړي مخ را واړوو-د هلک ماما ته يې وويل"تۀ ورشه له خوره پوښتنه وکړه چې زما لورېې و زوی ته روا ده که ناروا"-مونږ ټولو له شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړی "یاره ! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وځنګ ته یې ناست سړي وویل "خاوري مو شه مسلماني ـ مسلمانان داسي وي ـ یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم ـ یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې مې د سکول ماشومان کوزول د وویل "مړور مې ناروغه ده که دي ماځیګر ډاکټر ته راسره یوړه". ما ورته وویل "سمه ده".

ماځیګر مېلمانه راغلو ـ اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم ـ زه له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی ـ مېلمنو وویل "ته ور سره ولاړ شه ـ موږ ناست یو خپله ګپه کوو، ته به بېرته راشې" ـ زه ور سره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ور سره یوړه ـ یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه تر مرګه ورسوی بیا یې راوړی ـ اوس ور شئ تیست یې وکړئ ـ وینه یې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورو ورغلو هغه لېب اسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته ـ دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړه) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو "ته د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زهٔ حق حېران ولاړ وم ـ د ښار خلګو راته کتل ـ دهٔ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله ـ آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده ـ مورږ هغه تیسټ پرېښودی ـ دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختي یې پلار له ماجته زموږ کور ته راغلی معافي یې غوښته ـ د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل "هغه پلانی او پلانی ـ دا یو ګروپ وو ـ له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې ـ یوه ورځ هغه پلانی خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه، هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته یې ویلي وو چې"مور یې را وغواړو تا په ګډه وو ـ ته چې یې را وغواړې بیا ځان پر واچوې"ـ هغه که هر څو وویل دا مې کور وداته ده ـ نه منل کې ده ـ تر جنګه سره رسېدلي وو. په دې ټول خلک خبر دي.

بله یو سړی چې د ېر په کرار راته رېغېدو"ته هغه سړی وګوره په کورېې خلک وزي تنوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي ـ په خپله د پلاني په ښځه تور شو ـ و ماته د هغه مشر سړي خبره را په یاد شوه ـ دوی وایي"له هغه مشره سره د ېر خلک ناست وو، یو سړی راغلی مشر ته یې وویل"ته زما په کار یې"ـ هغه وویل"هره خبره چې ده ووایه"ـ که یې هر څو مره ځان ټینګ کړی آخر مجبوره شو و یې ویل"زه تور شوی یم".

دوی وایي هغه وخندل ویل یې"سړیه! دا تور ټول یو. ته هسې ښکاره شوی یې".

دروازه خلاصه شوه ـ ورور مې د غرمې د وډې راوړه ـ لېونی ولاړ شو اتن یې واچاوو ـ ورور مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې وروړ مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی. لېوني لاس ومينځل راغلی. ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ يې پخ کړی وو.

لېوني چې وليدو له خندا شين شو بيا ولاړ شو. ما پر ږغ کړو "راشه ياره! ته خو لېونی وای خو زۀ دې لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که يې وژنې! خلک خو وايي چې (پيلان ساتي دروازې به لويې ږدي. زۀ خو وايم هغه دې ببخي د دروازې نوم نۀ اخلي).

مرې که يې وژنې! يوار د دېګ سر بند کړه. يوه ګپه را په ياد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی. هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېونی: "مرې که يې وژنې! سړی پر دودی ګپې نۀ کوي. يوه دېره پخوانۍ د اسکول د وختو کيسه را په ياد شوه. موږ د يو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانۀ وو چې هغه زما کلاس فېلو نۀ بلکه زما عزيز هم وو. يو زۀ بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانۀ وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګري هوار کړې وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زد کړی وو- مور درې وو، څلورم سړی نۀ وو- جمیل (کوربه کلاس فېلو) کورته لاړ- له هغې خوا یې لالټین، خپل پلار تاش ته راوستو- مور هر حېران شو چې "تۀ دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی ،تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نۀ شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې "ما لمونځ نۀ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې- مور تول د باندې ناست وو بیا ویدۀ شو- ګوره په دې کښې څو مره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور نارې وې چې د جمیل بابا ته یې ویل "سړیه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل "خدایه! تۀ خو دا سپوږمۍ زمونږ په ګناه مۀ نیسې- ګناه ګاره خو مونږ یو دې څۀ ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې وررېغ کړو "ها ښځې! څۀ کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سرېيه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده- دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زه چرگ ونیسم هغه به حلال کړې".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې! کراره ویده شه- سپوږمۍ زموږ په حد کښې نه ده- د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وږغاوو- هغه را پورته شو- مور یې چرگ او چاړه راوړې وو- هغه چرگ حلال کړی- راغلی پر خپله بشتره پرېوتو- مور یې پر ږغ کړ"زویه! ته ولې پرېوتې- دا خپل ملگري وږغوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي- پلار خو دې هسې هم نه پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو- "موري! نفل ته او د کلي ملاصېب وکړئ- ما خو دا دې چرگ در هلال کړی"- د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړه د پاره زه ولاړ شوم- تر سرد که بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم -دوی دوه حرامیان په بشترو کښې پراته وو خندل یې- یو دوه واره یې زه هم د لمانځه په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وگرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دي خبري سره سم لېوني بېرته راغلی د سترخوان مې هوار کړی. ډوډۍ مو وخوړه.

لېوني: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پر کټ يې پښې وغځولې.

"مرې که يې وژنې! دامتل خو دي اورېدلی دی چې وايي (د نودې ختې لړاوبه کافي دي)-ياره! که رښتيا درته ووايم د وخت سترو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نۀ شي کولای.

د جميل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نږدې قريب هم وو-بېخي د ېر وخت زۀ نۀ وم ورغلی-په دې وخت کښې زۀ هم دغسې ناروغه شوم لکه دا اوس بيا ورونو ډاکټر ته بوتلم خير دا ډېره اوږده کيسه ده.

بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جميل بابا) ناروغه شوی دی — زۀ ور روان شوم چې ورغلم دی ماځيګر د ماجت د ېوال ته يوازې ناست وو چې زما توخ شو، دۀ پر ستر ګو لاس ونيوو، زما په لوريې کتل-زۀ چې ورور سېدم و سره کښېنستم-غږې مې پر وګړخوله-د روغبړ په وخت کښې يې ږغ و پېژندلی-له روغبړه پس يې وخندل"زويه! زۀ خو اوس په سترګو ډېر تېپ يم -اوس چې راته ناست يې هم دي مخ ښۀ نۀ شم صحي کولای ،اوس مې دي هم ږغ و پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ – زویه! وامې ورېدل لېونی شوی دی – اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم – زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم – په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هینډل چالو (ستارټېدې) کېدې – د هغه وخت سرکار زمورږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار ټول له پولټیکل سره وو – کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تاسو ټول په یو وار ور شئ – دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلک را خلاص کړو – خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار مورږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو – لارۍ روانه شوه – د هر قام مو یو یو مشر را ټولاوهٔ – بېخي ډېر خلک وو چې د یو مشر کور ته ورغلو – دا وخت د ماپښین د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي – په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښې نهٔ وو – دا چای هم د چا، چا پر کور پیدا کېدې – دهٔ د چای ورته وویل – زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کورا وبه راوړې ـ بدنې لړوي موږ پر وار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېنستو چې را پوره شو. دهٔ وویل
"خیرګډیه! بیا څنګه راټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تهٔ ورا سه ورته وکړه ـ چا به ویل تهٔ ورا سه ورته وکړه ـ اخیر یوهٔ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دهٔ لاس له خولې واخیستو چې څهٔ پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تهٔ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ ېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ور ږغ کړو "دا چای مهٔ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
موږ ټول ساړه ساړه راروان شو ـ په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څهٔ ویل، چا څهٔ ـ خو چې وخت تېرېدو زهٔ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نهٔ وو لېونی، لېوني موږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چپتیایې په ژړغوني ږغ دا سې ماته کړه.

د زهیرو زړو په حال
مهٔ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته راروان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دۀ بېخي ډېر د شېپې ست وکړو - ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وويله چې کاکا مطمينه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهيرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زۀ چې له کاکا څخه راروان شوم - په لاره مې تر کوره پورې د ړوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ويلې

يو سنزر دوولس زويان
پر ګوسه تل اوري باران

دباښې دغره پرسر
نازک به جنګ کاوی اېکر

د نازک دوبې دورې دی
سيستان سوړدی که ناهېل دی

ليانازک پر سيستان لوړدی
ړوب يې خلاص کی که ليا اړدی

دبنګل په مرګ خبر سو
ړوب له بيا فرنګيان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربـــــه راسي
سـپرکۍ څـوک به د راباسي

بـنګل مـړظـریف تـړلی
پـرړوب غـردی نـړېـدلی

پـرشنکۍ د انـورپـل دی
بل یې سپین ګل بـارومل دی

پـرشنکــۍ بـه نـــه ختې
ګل بـاروړودلـه بـه راتلې

سي شنکـۍ تـانـه یې کښه
ګل بـارو سـپوروی کـه پیاده

سـپینه خـولکـه پیالـــه
پـراوبـــونا سته بخت نامه

قـام د پـرې سي پـرنیمي
بخت نامـه مچ له وړي پېکي

سـور د مـړکی سیک زخمي
بختنامې څـان د کی غازي

خـود ده بې تـراوس مـړونه
بختـنامې سـره کـولاسونه

وزیـرخـان یای مه ورځۍ
پـه کورم کي بوی دی دبېړۍ
زه یې وئیستم لـه تـاخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیــرخــانــه امېل واخــه
بــازدنــه یــوړی ترتیــاکه
پښې دمــاتي سه بــوراکه
د نیلي کـولــمې د پـرې کې
بــازه لانــدي رســالې کې
بازېې مـرکي جـــنو کښېنه
ملخی مــه وړه دروازې لــه

میمې تـول کـه خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تـرېې کی د ړوب تــرمــیان
د مچ پانیسی لــه وړې شیرجان
د شــیرجــان د پــانیسی نــاره
خــواره ســـوې زرېــنې زاړه
مــامــه جــانــه نــه راځې
یاغي ځنګل مامتې ســوې
د نـــواب پــر ځنګ بــه تلې
ډنګــره نیم سترزخــېل وې
شـــین مــوتــر پــه رود به تلی
شــهزاده غـــرونــرېــدی
ړوب لــه رالــه پــرنــامــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزيای غوارم شهزاده
نـه پـرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه ړوند زرغـونې يوړ
پـه ګـړنګ راوخـتم
دړوب پـه ديـدنه مـړېدم
دعوه ګـيرد کـښېني غلي
ړوب کلا سيف الله لـولـي
يـو اخـتو بـل شېرعلي
دواړه مضبوط مړګيـان دی
اختو مـړشېرک بندي
پـر ړوب لاری بې پـروا خي
سپيني خـولې ژړ چارګلان
رالې ړوبی د خـراسـان
راکـوې بـه خولـه ضـرور
نـه يې د ړوب د نـواب لـور
يـو ننګـر د ميا سخـي دی
بـل پـه ړوب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شو- سترګې يـې لـه اوښکو ډکې وې.

لبـوني: "مـرې کـه يـې وژنـې ! کـاش ! چې دوی لـه داسـي پاکو ميئنو سره بې انصافي لا مهٔ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خیال وي چې دی خود سنزخېل دی ــ زۀ سنزرخېل نۀ یم خو د سنزرخیلو سیمه یم.

دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د سنزرخېل له خولې اورېدلې وه

یو سنزر د ولس زویان
پر گوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو سنزر د ولس زامن
پر گوسه تل باران ورېګي

څو څو واره به یې وویله، نۀ سره سمېده ـ اخیر یې وویل "هغه سنزرخېل ماما څۀ وړ ویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه ـ هغه ترکې نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

ترسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، ستزرخېلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېوني جانان کیسه.

لېونی: "مړې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مړې که یې وژنې! که زهٔ پربله خوا تلم. را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مړې که یې وژنې! یو ورځ بریال د موځي ماما دوکان له راغلی ویل یې "ماما! دېر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو. زموږ باورې چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل.سي.ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غوارم چې تاسو یې هم وګورۍ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ورسره خوښه کړه.

ښځه ولاړ ماځیګر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه. تازه تازه هوا ،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو.بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو ،نهٔ د سوی په قدم.د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوږهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو .ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شو نو ژر ژر به یې د خپل پړوني ځاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېوني جانان به تر ډېره پورې تر شا پسې کتل . موږ به پر لېوني جانان خندل . لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو.دغه سړک که څهٔ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر هوار کړی وو.دوړه یې نهٔ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو. په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ېښې وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو،د ګلونو ښایسته خوشبویي داسي ښایسته ځای چي تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښي چمن وو. بالښتان پکښي پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو.د دوی کښي (بزګر)چای راوړلې.بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښي تللی وو چي راغلی یواریې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زۀ پرېشانه شوم چي دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دۀ تر رارسېدو له مخه خندل.له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زرۀ خو مي غواړي چي ستاسو په شان لټي وکړم خو څۀ وکړم.یو وخت تېر دی بل زموږلوي اجازه نۀ راکوي.ستاسو لېونتوب او لټي ببخي دېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجي نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چي دی هم لېونی دي.

دا بریال دېر بې لاري هلک وو. هغه هم د دۀ قصور نۀ دی،قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقي له عامو خلګو سره نۀ پرېږدو.د دوی تربیت داسي وشي چي بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نۀ دی کړی چې زۀ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختي راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت څې او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څۀ کوې"؟
خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".
ما پوښتنه ځیني وکړه.
"حاجي صېب! دا ولي تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نۀ پرېږدی؟".
حاجي صېب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څۀ دي".
د بریالي پلار ویل تاسو خپل مجلس وکړی.زۀ ځم.مورږ رخصت ور کړی.
مورږ بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځي ماما ښۀ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشي (بزګر) شنې چای راوړې . مورږچای څېښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نهٔ کېږي؟".

بریالی: "یاره! ډېر چالاکه یې. تهٔ بیا اوس له ما انټرویو اخلې. څه ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نهٔ یو چې یو را شي وايي "پلانکی حق نهٔ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د څهٔ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". وېې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو ورو غورزه کله بل دبل په هغه کښې، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یوسړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! تهٔ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی یوه ګړی چوپ ناست وو بیایې ویل "مشره ! که رښتیا درته ووایم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر یو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څهٔ بلې خوا ته بوتله.
زهٔ به څهٔ داسې خبره درته وکړم . تهٔ داسې وکړه چې دا ساده خر پر اولس چې پوندي یې چاودلي وي، ږیري یې له خاورو ډکې دي، دا د خان کړه . په خدای که دې د دنیا یو طاقت هم څواب وکړي".
بریالي وویل یاره داخبري پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ یم،ماماته یوڅوکېي لاوکړه داسې ښه خوند یې وکړ
ما هم خان لږ تکیه کړی.ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړی.د ډوډی خوړلو تر وخته پوري نکل شروع وو.شاه بهرام یې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به یې پر اوږه را اخیستی وو چې په نکل کښې به د خندا څای راغلی، لیونی جانان به پورته شو ، پر پونده به څرخېدو.اتن به یې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډی راغله.
د ډوډی خوړلو پس بریالي(ایل سي ډي) خوني ته راوړله .سمه یې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانۀ مېموري يې ور واچوله. د شپانۀ په مېموري کښې د کوچيو نجونو داسې عکسونه وو (يوې ښځې به مېږې لوښلې بلې به د اوبو ګوډې را اخيستی وو بلې به ډوډۍ پخوله. د رمو د غرۀ په سر کښې د مېږو او وړو وريو د رمو عکسونه، اوښان او خرۀ په کډو بار، په سر کښې يې چرګان او واړه وري، واړه ماشومان. د شپون له يوې ډېرې ښايستې نجلۍ سره ګډ عکسونه. د شپون د شپلۍ ښېل ښېل ږغونه خو يو دوې داسې وېډيوګانې چې ښځې د کټلو نۀ وې) موږ ورته حېران دريان شو.

بريالي: "تۀ دا غريبان وګوره په موبايل هر رنګه عکسونه باسي. وېډيوګانې جوړوي. د دوی خو دا خيال دی چې بل څوک يې نۀ شي ليدلای، کله چې موبايل د موبايلونو دوکان ته يوسي، هغه يې ګرده مېموري په خپل کمپيوټر کښې کښېږدي بيا يې نو په پيسو خلګو ته په موبايلونو کښې ور اچوي.
دی خوار خو لا په دې هم نۀ دی خبر چې مېموري ريکوري کېږي هم. دا تېزه دنيا، مړي له قبرونو را باسي
يعنې ډيليټ شوې مېموري ريکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ نرسه يو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې څۀ ويلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ويدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېرې شپې وشوې . سهار وختي ور خلاص شو زما کشر ورور روغانی راورې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې .لېونی هم را وېښ شو زه پوهېدم چې زموږ خبرې اورې

لېونی: "مرې که یې وژنې !د ادې د لاس روغانی دي-تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مینه یې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وینو-بختوري یې چې مور دي ژوندۍ ده او هم دي ګرانوي".

هر وخت چې به چای،ډوډۍ یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به یې خو په دې ورځ به یې یو خل ماته بیا زما ورور ته بیا د روغانی په خوا حېران حېران کتل بیا د اسي وچ شو لکه بت .تر سترګو یې اوښکې را روانې شوې . د اسي ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي.-زۀ په دې پرېشانه وم ما ویل"بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ ته مې رخصت ور کړی،زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم .په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې .دۀ مې لاس ونيو،په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـښۀ ترډېره پوري يې وژړل بيا را کښېته شو .په چپه خولۀ سره يې روغانی له چای سره وخوړې.

ما يې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چای څخه فارغه شو، ماته يې په خېر خېر کتل .يو دم يې وخندل.

"مرې که يې وژنې !نن کيسه نۀ غواړي؟".

ما ورته وخندل.

"ولې نۀ".

لېوني: "مرې که يې وژنې !وروړکه !يو ورځ زه، صالو او لېوني جانان د موڅي ماما تړې ته ورغلوـ هغه ماستر(کوم چې شاعر وو)موږ چې کورته ورغلي وو.هغه کيسه دې په ياد ده ؟".

زۀ: "هو ولې نۀ؟.تکي په تکي مې ياده ده".

لېوني: "مرې که يې وژنې !بيا خو نو ډېر د کار سړی يې نو چې د موڅي ماما تړې ته ورغلوـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار یې مخته خور وو- موږ هم د دهٔ وخنګ ته کښېنستو .د روغبړه پس دهٔ هم اخبار سره ټول کړو-چای راغلې .ماما هوټلي ته وویل

"دوې چائینکې نورې راوړه .تهٔ نهٔ وینې چې لېونو راغلی دی".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

یو موټر سایکل چې یو ځوانکی هلک پر سپور وو، موټر سایکل یې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را ټولوت، و یې وېرولی .د موځې ماما برش یې په هلک پسې ورختا کړی .هلک یې په ځټه کښې وویشتی.

هلک بېرته راغبرګ شو چې څهٔ به یې ویل پر ماسټر یې سترګې ولګېدې .هیڅ یې نهٔ وویل . بندوال صېب ورته وویل

"زویه سری خیال کوي .موټرسایکل وي، که سایکل، که موټر په پام یې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه یې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړي چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".

هغه هلک هوټل والا ته زموږد چای روپۍ هم ور کړې وې نو بندوال ویل

"ترد ې هلک پوري یوه کیسه درته کوم.

خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبرچې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.

داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل ترکوره سره لاړشي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رښا کښې سره ووینې نو تجلی حقه حیرانه کښېني یا له هلک سره یوې تجلی قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که تجلی له عیبه نه دی خلاص".

لېونی: "مرې که یې وژنې !درځه چې خو ډېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ویل

"ته به را سره ځې .دا لېونی یو پیر ته بیایو ما پېژني .ته به ورته ووایې چې دا مې وروردی"-ماما ورسره خوښه کړه.

مور هم را ولاړ شوه-ماستر له مخه شو مور ورپسې .په تلو تلو کښې یو سرای ته ورد ننه شو-د یوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارینه ناست وو-مور هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .یو یو د ننه ورتلو-مور د خپل وار په انتظار کښې ناست وو-دې تنداري ته موکتل چې یو ځوان او یوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو-نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوري وو بيا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.
دا يو دوه نۀ وو لکه څومره چې د خونو شمېر د پر وو دومره هم د دې ښځو او خوانانو شمېر وو.
زۀ:چې له بندواله مې په قصد پوښته وکړه.
"ياره! په دې نورو خونو کښې هم پيران ناست دي؟".
بندوال: "وروره! دا پير نۀ دی .دا يو ټګ دی د دې پير په بهانه د ښار نر او ښځې راخي ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".
زۀ: "نو دا پير په دې بد نۀ وړي؟".
بندوال:"ياره! يو خو تۀ خان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه ياره!".
څۀ وخت پس زموږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو- په خونه کښې يو سپين ږيرې ګردی سړی ناست وو چې مخ ته يې يو وړوکی ټيبل، پر هغه سر بېره سپين کاغذونه،قلم او دوات پراته وو ، موږ کښېناستو.
پير: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موشي ماما: "ورور مې دی".

پسر: لېوني ته وکتل. "عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې ترډېرو بیا یې را ولی".

زه: "اخوندزاده صیب اوس بهٔ خدای کوي تهٔ به کوې".

پسر: "اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ راباندي جوړوې، که نهٔ شو جوړ تهٔ یې بل ملا یا ډاکټر ته وړي. په ما پسې به ږغېږي چې د دې سري دم او تاویزیو کار نهٔ کوي".

موشي ماما: "اخوندزاده صیب! بله خواته نهٔ ځم. پر ډېرو وګرځېدم فائده یې نهٔ کړه وه. اوس به خدای کوي تهٔ به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پسر هغو سپینو کاغذونو برسېره کښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو. ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو. په خپل لاس کښې یې نیولی وو. ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه، تردې کاغذ لاندې یې وګرځوه. ماما چې تر کاغذ لاندي تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړه ترک شو،وويرېدم.

په زړه کښې را وګرځېدو چې رښتيا ته سره ودرېدو.

پير وخندل.

پير:"په دې سرې تعويزونه شوي دي .اوس به که خير وو د غويي هډ راکوې".

ماما:"خود يې درکوم.دی دې خدای را جوړ کړي".

يو څښت تعويزيې ورکړو.

پير:"دا واخله .خدای به يې جوړ کړي . پوخ تعويز به که خير وو،هغه ورځ درکوم چې غويي دې را ويستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېل کښېښودې

پير:په ترخه لهجه وويل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فيس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بيا سل روپۍ ېدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته را ووتو. په لاري مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ یې په شیدو لیکلی دی یا د پیاز په اوبو. دا دومره کیسه نه ده".

لېونی: "مړې که یې وژنې! دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنیو وې؟".

بندوال: "ته څیني هغه ښځې دي چې زه دې اوس ورولم".

زه: "چېرې څو؟ څنګه ورځو؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېونی جانان: "مړې که یې وژنې! څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماسټر: "ته بې غمه شه. ما پرون لا یوه ته روپۍ ورکړې. دی مې پوه کړ چې تا سو هسې په ما پسې راځئ".

ماسټر روان، موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو، یو تورکي څوان ولاړ وو، خېرنه خولۍ یې په سر وه، دی له مخه موږ ورپسې شو په جونګړو کښې روان وو، څادرونه مو پر سر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې مودوه د ښار ښۀ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته ورد ننه شو. مونږ کښېنستو هغه څوان پر خپله مور دېغ وکړ.

سوري: "هغه واورګی، چيري ده. ورته ووايه چې چاى پخې کړي".

ما ته يې خوند نه راکاؤ. رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وويل چې "چای څۀ کوو څو".

بندوال: "تۀ صبر وکړه. زۀ په چل چل کښې خپلې پوښتنې ښيني کوم. غوارم چې تا سې دا هر څۀ په خپله هم وويني هم يې واوري".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلۍ، تک سپين انتګې، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سې ښايست چې ما په خپل ژوند نۀ وو ليدلی. ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څۀ زموږد پاره شوي وي. چای يې را ته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختـدل .هغـه څـوان کـوم چـې يـې مـوږ راوسـتي وو ،هغه ورته ويل.

"واورې !دغـه دې هغـه ځوانـان مـا چـې پـرون درتـه ويلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته)واورګي دې څۀ ده؟".

ځوان: "کورودانه مې ده".

زۀ حيـران شـوم چـې خدايـه !تـۀ دا تـورکي او دا ښايسته ښځه .دې حېرانتيا مجبوره کـړم نـو مـې ورتـه وويـل چـې "واوره لـه کومـه ځايـه ده او څوکـه ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسې نور حېران کـړم چـې څنګـه کېـداى شـي مـوريـې تـوره، پلاريـې بـې خولـه بيـا څنګـه ده واورې جـوړ او رنـګ لـه دوى څخـه بېـل دى .زۀ لا پـه دې سـوچ کښـې وم چـې د واورې مېـړۀ او مـور ووتـو ويـل يـې چـې "تاسـي لـه واورې سـره ګپـه وکړئ،مـوږ ګرى پس راځو".زما زړۀ لا پـه تو پونو شـو چـې دا بيـا کومه معامله ده.

واورې پروني له سره کښته کاوو ،بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه. موږ د هغه نیت خلک نهٔ یو، نهٔ دلته تا له د دې د پاره راغلي یو چې تا ته په سپک نظر وګورو. موږ یو اخي له تا سره په دې نیت وینو چې له تا څخه یو څو پوښتنې وکړو." له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورایه ښکارېده.

دلته زهٔ هم مطمینه شوم او بندال پوښتنه ځینې وکړه. "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وې؟".

واوره: "نهٔ زما خوښه نهٔ وي. دوی پر موږ پېسې اخلي، خپله هېڅ کار نهٔ کوي. دلته خلک راولي. اوس تا ویل چې موږ داسې خلک نهٔ یو، زهٔ ډېره خوشاله شوم. دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلک راغلو چې هغه داسې نهٔ کوي".

زهٔ: "واورې! یوه پوښتنه کوم، شرمېږم هم. دا تهٔ ولې له دوی څخه په رنګ جلا یې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زموږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرهٔ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نهٔ وو سره کړی،نور مېلمانهٔ راغلو.

زهٔ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زهٔ: "یوه دا چې تا سو دا نهٔ غواړی چې له یو ښهٔ عزت مند سره وادهٔ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سړي وروریا زوی نهٔ دی چې پرون یا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نهٔ را کوي خو دا خپل خاندان نهٔ شم پرېښودلای.

بله دا چې زمونږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی یا وروردی خو دا کومې روپۍ چې پر مونږ اخیستل کېږي،دا هم زمونږ په ښه نهٔ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ورکوي".

زهٔ: "واروي! ستا یې کوروډان چې مونږ ته دې پاک خوابونه راکړو او په مونږدې باور وکړ چې مونږ دا د دې د پاره نهٔ کوو چې ستا سو توهین وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا مو عزتونه واخلو .دا صرف او صرف د تولنې داصلاح د پاره کوو چې له تاسو سره ولې داسې کېږي؟

مور هم خپل سرونه پټ کړو چې راووتو، راغلې مېلمانهٔ هم داسې خلک وو چې ځان یې د هر صفا صفا کاوو.

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې! لسمه ورځ ماخیګربه زمور هوټل ته راشئ ، زما مېلمانهٔ یاست".

زهٔ: "ستاسو هوټل چیري دی؟".

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې! هغه اوله ورځ چې پکښې ناست وم ، تا وپېژندلم .هغه چوله چې کوي زما مشر ورور دی .دا چائینکې چې وړې زمور ترټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".

مور:ورځه پرخدای مو سپارلی یې.

په دې وخت کښې بیا دروازه خلاصه شوه،هغه نرسه دننه راغله .لیوني اتڼ واچاوو.له اتنه پس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېونی : "مرې که یې وژنې ! په تاکلې ورځ هوټل ته سره راغلو.

لېونې جانان :بندوال ماستر هم راغوښتی وو۔ټول په هغه موټر کښې سپاره شو چې لېونې په کرایه نیولی وو چې له ښاره ووتو ،موټر دښته ته وګرځېدو ، په شګو او بوټیانو کښې روان وو چې کله موټر ودرېدو مونږ راکوز شو.

ماجت مو ولیدی چې د لېوني وکور ته د ېرنږدې وو۔ ملا د ماجت شا ته د محراب وڅنګ ته ولاړ وو، په غوږو کښې یې ګوتې نیولې وې اذان یې کاوو".

لېونې جانان : "مرې که یې وژنې ! ماجت ته ځې که لمنځونه کور کوو".

ماستر : "کور لمونځ زۀ در کوم".

د میلمنو خونې ته دننه شو۔ډېره غټه خونه وه چار پېره نالی هوارې وې ،بالښتونه پراته وو۔دري ځلور الماری چې له کتابونو ډکې وې ۔مونږ لمنځونه وکړو۔د کلي سپین ږیري او خوانان هم له مولوي صیبه سره لس دولس وو چې راغلو۔مونږ ورولاړ شو په لاس مو پر خپل وار له هر چا سره روغبړ وکړ چې مونږ بېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښستو، د لاس مينځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپينې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصيب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.

يوه سپين سرې (لېونې جانان تر لاس نيولې راوسته) د يو بل سپين ږيري وځنګ ته يې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړ چې کله له روغبړه پس چپتيا خوره شوه.

لېونی جانان: چپتيا په دې ډول ماته کړه.

"مرې کـه يې وژني ! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ ورونه د بې شرمۍ په زامنو مشهوره يو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخيره کښې درته ووايم او که رښتيا درته ووايم زۀ دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم يا هغې ورځې چې د يو چا جوګۍ اور اخيستی وو ـ چا خاوري پر غورځولې، چا اوبه ـ ښځو چيغې وهلې چې د شپږو مياشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلګ د پر ولاړ وو خو څوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تويې کړې، په بسم الله سره ور دننه شوم ـ هغه د شپږو مياشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې ترا ورراویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګی. په اور کښې وماته تول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل ـ دا چې په تولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا تولنه وماته هغه جوګی. ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکریه یې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وخغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ورکړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په تولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خیر را به شو ښځو ته ـ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لور ده". دا هر یو درسره مني.

که ورته ووایې نن مونږ دا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرباسي ـ پنځـه پنځـه يـوې ښـځې تـه ورځـي ـ پـه عکسـونو او وېډيوګانو يـې د ښـار دوکانـداران کاروبـار کـوي ـ تـول پـه خبـر يو ـ نـن نـه خـان شـته، نه مـلا، نـه ملک، نـه پير، نـه فقير چې راپورته شي چې دا ولې کيږي.

ستا سو بـه يـاد وي چې کلـه دلتـه جنـګ راغلـی ـ د جهـاد پـه نـوم چنـدې کېـدلې چـې مسـلمانې خونـدې مـري ـ مسلمانې مندې سر تورې شوې.

نـن هغـه خلـک چيـري دي چې راشـي ويـې ګـوري ـ دا خـو هغـه خوندې، منـدې نـه دي چـې د جومـاتونو پـه دروازو کښـې ناسـتې دي خيراتونـه غـواړي ـ دا هغـه دي کـه نـورې چې بلـه زه دېلـې ژبـې اوبـل مـذهب نـه کـوم ـ انسـانيت خبـره بېخي نه کوم.

دا د هغـو مسـلمانو مجاهـدينو خونـدې او منـدې دي چـې نـن پـه لځـو پښـو زمـا او سـتا پـه بـازارونو کښـې خيراتونـه غواړي".

دلتـه يـې سـترګې لـه اختيـاره ووتـې ـ سـر يـې کښـته کـړو ـ څه وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لبـونی جانــان: "تـه دې بدبختـه قـام تـه وګـوره ـ ښـځه يـې ډاکټره، اسـتازه نـه ده خوښـه ـ سـوال دې کـوي، سـوالګره پـروا نـه لـري ـ پـه دې وخـت کښـې پېر، ملا، فقير، خـان او خـوار ټولـو سـترګې پټـې کـړي دي ـ دا ښـځه نـه وينـي ـ ولـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ ته پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا وار دی ـ په خدای که خانه تهٔ پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیرې ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سړي ته سوټی په لاس ور کړی ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ور کوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نهٔ نیسي چې دا بدمرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نن زهٔ و خپلو مندو ته دا وایم چې په کومه ورځ ستا میړهٔ او ملا صیب سوټی وغورزاوهٔ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټی نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ وملا او خپل میړهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بیا هم جرأت وکړنو دغه حال به یې وي لکه زما د مور چې نن یې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بیا ازاد خیاله ګډی دی وایي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څهٔ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله یې له یوه کوره تر هغه بله بیایي یا یې په پرده کښې د موټر په تورو شیشو کښې تر ډاکټره وړي بیا وډاکټر ته هم وایي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې یو فیصد اذادي اخیستې ده ـ هغه هم دې اذادو خیالو نهٔ ده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ـ په یو فیصد اذادي کښې ښځو دې تولنې ته نهه نوي فصیده بدې او بد مرغۍ راوړې دي.

یوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پرونې کښې نغښتې ده یا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما یقین دی چې ښځه زیاته اذاد ېږي ـ تړل یې زیاته د چا د وس خبره نهٔ ده ـ که د څلورو دېوالونو په میان کښې نغم (کډی) ورو کاږي لا هم.

زهٔ ،بازک(باومحمد)صالوجان دا درې د دواړو ډلو مخالفه نهٔ یو بلکې تجویز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پـر خپلـه ښـځه د فـولادو د ېـوال راګرځـوي د بـل پـر ښځه يې د شګو د ېوال نۀ دی خوښ".

دا نـاروغې زمـوږ پـه درسـته ټولنـه کښـې شـته ـ دا بيـا بېلـه ده پـه يـو ځـا کښـې لږ، پـه ځـا کښـې ډېره لېکـين خـلاص نـۀ ملا ،نۀ خان ،نۀ پير ،نۀ فقير او نۀ مزدور دی.

د اخـتلاف حـق هـم تا سـو لـری هـم يـې موږـ خبـره د دې خپلې ټـولنې کـوم ـ زمـوږ پـه خيـال تـر ټولـو ښـه خبـره دا ده چې پـه ښـځه اذادي و پېژونو ـ زمـوږ پـه ټولنـه کښـې بايـد وښـځې تـه د دې د صـلاحيت مطـابق ازادي ور کـړل شـي او تعلـيم يـې لازمـي شـي ـ لـه دې سـره سـره دا اختيـار ور کـړل شـي چې ويلايـې شـي ،زما دا سـړی خـوښ دی ـ تا سـو ورشـئ ويـې ګـورئ چې ژونـد او کـردار يـې څنګـه دی بيـا اميد دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې موربې شرمي تـه ـ زمـا مـور تـر پنځمـه سـبق ويلـی دی ځکـه دا بـې شـرمې ځينـې وشـوه ـ دا کليـوال ناسـت دي ـ پـه مـوږ کښـې دا دود وو چې هـر چـا بـه وادۀ وکړو ـ دريمـه شـپه چې بـه سـره يـو ځـای شـو ،ميږۀ بـه يې اول قسـم ورکـاوۀ چې لـه چـا سـره خـو دې يـاري نـه ده کـړې ـ هغـې کـه هـر څـۀ کـړي وو ،مجبـوره وه قسـم يـې خوړلو.

مـوږ پـه کلـي کښـې د بې شرمې پـه زامنـو مشـهور وو چې کلـه زۀ پـه ښـۀ او بـد پـوه شـوم، لـه مـوره مـې پوښـتنه وکـړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وځنګ ته ناست دی(هغه مې پلار دی)ـ مورکې راته وویل "زویه ! کله چې زۀ راواده شوم ـ پلار دي دریمه شپه قسم راکاوۀ چې له چا سره خو دي یاري نۀ ده کړې".

ما ورته ویل "تۀ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نۀ وي کړې"ـ دی ووتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستوـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوېـ اوس مور دې درو کسانو د دې تولنې ناروغي تر خپله وسه در په ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړدی مې هم را ویښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مې ورته وویل ـ مخامخ بېکرۍ ته ورغلم یو ښهٔ کېک مې راواخیستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ، تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجید یې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ یې کښېښودو ، بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو. داسې په سوچونو کښې ورک وو یو وار یو وار به یې لاس لاهم وښندلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې ،دروازه خلاصه شوه ،دی د سوچونو له دنیا را غبرګ شو. راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بیا یې هوټلي ته وویل

"یاره ! یو دوې چائینکې نورې راوړه ،روپۍ خو یې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر یوه پیاله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! ما خپل کار ته پرېږده".

پیاله یې کښېښوده ، ولاړ شو ، پر یوه پښه وڅرخېدو.

واړوئ، واړوائ، لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپین مړوندونه په اتڼ کښې خوند کوینه

نجونو واړوئ ،راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېښستو۔ موږ هغه چای څښلې وې چې هوټلي نورې چای راوړلې.

له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله۔ دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېونی ور وغوښېدو، ترلاس يې ټينګه ونيوله، راغبرګه يې کړه۔ دا هم له لېوني سره سم راغله له موږ سره پر هغه کالي کښېنسته۔ لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.

ما له ځانه سره دا فکرکاووچې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له موږ سره دا سې مطمينه ناسته ده لکه موږ چې دواړه د دې ورونه يو".

نرسې چې کله خپله پياله ور پورته کړه، يوه خاشه يې له کېکه هم ورماته کړه.

نرسه: لېونولالا ! نن ډېر خوشاله راته ښکارې".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! روغ رمټ شوم۔ نن به ماته رخصتي راکوې".

نرسه: "لالا ! دا خو د ډاکټر کار دی".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! ډاکټر خو به نن راځي".

نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! ستا يې په مخه ښه، ستا يې په مخه ښه۔ زه نن ستن نه لګوم".

نرسه: "ولې لالا !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زۀ روغ رمټ يم".
نرسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاته ده، دا لا ولګوه".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زۀ نن ستن نۀ لګوم".
نرسه: "سمه ده".
زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه درڅخه کوم- تۀ چې دې پرېدو خلګو ته راځې، ولې وېرېږې نۀ؟".
دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلی سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.
نرسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".
د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څۀ خيال دی- زۀ لېونی يم که دا خلګ؟"- **زۀ**: "تا دې خدای نۀ کړي لېونی. لېوني دوی دي".
لېونی را وغوړېدو پر مخ يې مچ کړم"وش ! تۀ وماته چارا کړې"؟
اوس مې د ېرې شېبې او رځې ور سره شوې وې- د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.
زۀ: "تر څۀ پورې دې وويل چې زۀ لېونی يم که خلګ"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې ! ما به وخلګو ته وويل چې ښځه داسې هم کېدلای شي يکې يوازې- د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود.........................

زهٔ: "یاره! قصور په ښځه کېښي نهٔ دی- قصور په نر کېښې دی . د ښځې په هره بدکاري کېښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کلـه لـس بجـې شـوې، دی را ولاړ شو-د هـوټلي راوړی پتنوس یې پرمخې واړاوو.

لېوني: "مرې که یې وژنې!"- زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر راسره نیسې".

زهٔ: "سمه ده.دې ته مې بېخي فکر نهٔ وو"- ډېر ښهٔ ږغ یې وو چې غـزل یې پورته کړه.

چـا لـه بـه ور شم تـــول بدن مه پاړې پاړې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کېښې کاړې
اول خـــونه راځي نـــوبته سفارش نه لــرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لــرم
صورت مــــه اور اخلي لمبې باندي بلېږي
چـالـه به ورسم تـــول بدن مـه پاړې پاړې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کېښې کاړې
د دروازې چو کېدار هم دی سترګې وهي
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهي
لکـه مجنون له خندا شین شین راته کېږي
چـاله به ورسم تول بدن مه پاړې پـــاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې دا داوس ډاکټران سرې کښې کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان ، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دى لېونى دى
....
اخر يې يو بل ته وويل"دوى اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېديو جوړه کړې ده"ــــ
لېونى: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صېب ! دا چېرې ده؟
زهٔ په کښې داخلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال د باندې يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زهٔ تر لاس ونيوم،کش يې کړم. "د رځه هغه ځاى ته ځو. دا ډاکټر صېب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړې شيان سره راټول ول،ډاکټرووت ـ زهٔ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې ډېر بد تاثير راباندې وکړى.
ډاکټرووت ،دهٔ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې. دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي. ما ويل "که دا مغزي ماتى لاړ،زهٔ به څهٔ کوم". مخ مې په بله خېنې واړاوو.
لېونى: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پتې اوښکې پاکې کړې،مخ مې ور واړاوو.
دۀ هغه بشتره په شا کړه،ما هغه نور شیان راواخیستو۔دی
له مخه،زۀ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته
مې اشاره وکړه۔رکشه راغله بشتره او نور شیان مو ور
وځېژول،موږ هم ور وختو.
لېونی: "مرې که یې وژې ! استاده پر دې لاره درځه".
رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! دلته یې ودروه،کوز شو۔مرې که
یې وژنې ! ژر راځم".
موږ ورته کتل دی هغه دمصالې وړوکې دوکان ته ورغلی
چې ومخته یې بېخې د ېر تېپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو۔
له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته یې وویل.
لېونی: رکشې والاته" سیده پردې سړک درځه".
لېونی: "رکشه ودروه".
موږ ورته کتل لېونی کوزشو هغه دمصالې وړوکې دوکان ته
ورغلی چې ومخته یې بېخې د ېر دمصالې ډک تېپونه پراته
وو له هغې خوا چې راغلی
یوه توره د پلاستیک لوته یې په لاس کښې وه.
لېونی : رکشې والاته" سیده تانې ته درځه".
تانې ته چې ورسېدو ، دۀ له هغې لوتې خپل شناختې کارډ
راویستو ، تانې ته ورغلی.له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که يې وژنې !دا يې تهٔ د تانې له کار څخه خلاص ـ اوس نو د رخه چې ستا مورکۍ ووينو".
رکشه روانه شوه، ما لار وروښودله،کورته يې ورسولو.
ما له رکشې شيان کوزول،دهٔ په کوځه کښې اتڼ وا چا وو چې شيان مې کورته يوړل،راووتم ورته و مې ويل "راځه تهٔ څۀ کوې چې ولاړ يې"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې !مورکۍ د ميلمنو خونې ته را وغواړه".
دی
مې خونې ته بوتلی.مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.
لېونی: "مرې که يې وژنې !تهٔ لاړ شه ،زهٔ مورکۍ ته دوې ،درې خبرې کوم، تازيله مې ده".
زهٔ راووتم کورته راغلم ـ لږ ګړی وروسته مورکۍ راغله د لېونې لوته يې په لاس کښې وه ماته يې وويل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شين شين کېږي"ـــ
زهٔ: "ولې؟".
مورکۍ: "څۀ خبره يم.زويه !چې زهٔ يې وليدم را ولاړ شو زما لاس يې ونيوو ،پر لاس يې مچ کړم ،په چيغو شو.لوته يې زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو.ورشه ويې ګوره چې ځان خوږ نهٔ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لټوني ولوړل که ما پیدا کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

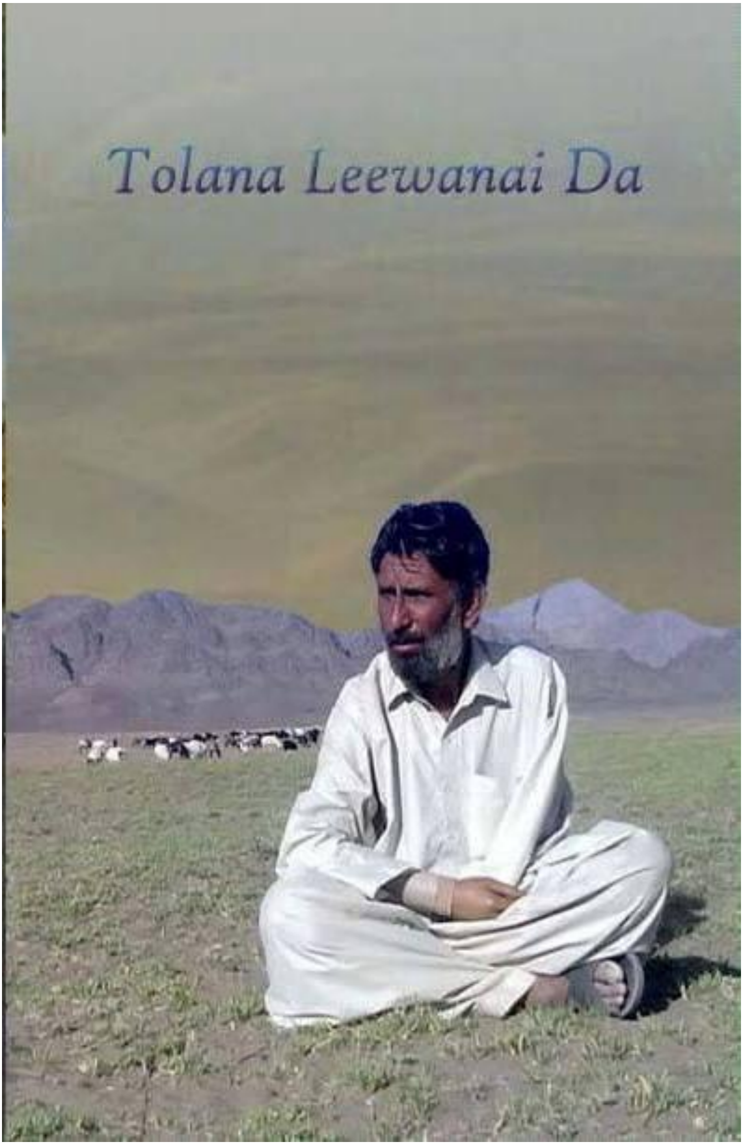

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library